

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி ௨௧.] ருதிரோற்காரி- வஸ் வைகசி-மீ [பகுதி ௭.

Vol. XXX.

May-June-1923.

No. 7.

ஓம்

‘குடம்பை’ என்னுஞ் சொல்லுக் கிட்ட
வயிரக்குப்பாயம்.

தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரைத் திருப்பெயரைக் கேளாதவர் தமிழராவரோ? அவர் இயற்றியருளிய திருக்குறளைக் கல்லாதவர் கற்றவராவரோ? ஒப்புயர்வற்ற இவ் வநுநந்தன்னூல் பலமொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுப் பல நாட்டாராலும் கொண்டாடப்பெற்று வருகின்றதென்பது அறிஞர்பலரும் அறிந்ததொன்றே. இவ்வரிய நூலுக்கு உரையிட்டார் பலராவர்.

“தருமர் மணக்குடியர் தாமத்தர் நச்சர்

பரிதி பரிமே லழகர்—திருமலையர்

மல்லர் கவிப்பெருமாள் காளிங்கர் வள்ளுவர் நூற்கு

எல்லையரை செய்தா ரிவர்”

என்னும் பண்டைச்செய்யுளா னறியக்கிடக்கும் பதின்மரே பண்டையுரையாளராவர். இவ் வுரைகளுள் மணக்குடியார் உரையும், பரிமேலழகர் உரையுமே நமக்கு இன்று முழுநூல்களாகக் கிடைத்துள்ளன. அடியும் முடியும் அற்றுப் பாணவாய்ப்பட்டு அழிவுற்றுப் பெயர்விளங்காத பழைய உரையேடுகளும் சில கிடைத்துள்ளன. இவ்வுரைகளுள் எல்லாம் திட்டநுட்பஞ்செறிந்து செந்தமிழ்ச்செழுமை மரிந்து விளங்குவது ‘பரிமேலழகர்விருத்தி’யே யாகும்.

இனி, 'நச்சர்' என்பது நச்சினூர்க்கினியரென்று கொண்டு அவரும் குறளுக்கு ஓர் உரையிட்டாரென்றும், அவர் அந்நூலுள், "குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந்தற்றே, உடம்பொடுயிரிடைநட்பு" என்னுங் குறளுக்குக் கூடும் புள்ளு மென்று பொருள்கண்டனரென்றும், அவ் வுரையைக் கண்டித்து ஆசிரியர் பரிமேலழகர் முட்டையும் குஞ்சு மென்று பொருள் உரைத்திட்டாரென்றும், அங்ஙனம் உரைத்தபோது உடனிருந்து கேட்ட உச்சிமேற்புலவர்கொள் நச்சினூர்க்கினியர் அவ் வுரைநயத்தை மெச்சி அவரைத் தழுவிக்கொண்டனரென்றும் ஒருசிலர் கூறுகின்றனர். இக்கதைக்கு ஆதாரம் எங்குளதென்று அவர்கள் கூறி னார்களமில்லை. *ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியரும் பரிமேலழகரும் இரு வேறுகாலத்திருந்தவராவர். இங்ஙனம் இருவேறுகாலத்திருந்த இரு பெரும்புலவரை ஒருகாலத்திற் சந்திக்கச்செய்து, ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொள்ளும் பெரும்பேற்றைத் தருகற்கு ஒருகாரணத்தையும் படைத்த பிற்காலத்துப்புலவனது புனைந்துரையின் திறத்தை என் னென்போம்! ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் தொல்காப்பியம் பத்தப் பாட்டு, கவித்தொகை, சிந்தாமணி, குறுந்தொகையின் இருபதுபாட்டு ஆகிய இவற்றிற்கே உரையெழுதினாரென்பது, "பாற்கடல்போலப்பரந்த நன்னெறி.....தொல்காப்பியமெனுந்தொடுகடற்பரப்பை... ..உரையிடை யிட்டகண்டிகையுரைத்தும், ... ஒருபதுபாட்டுமுணர்பவர்க்கெல்லாம் உரையற முழுதும் புரைபடவுரைத்துட,.....கவித்தெ கைக் கருத்தினைக்காட்சியிற்கண்டதற்கு..... இன்னுரைபொருள்பெறவிளம்பியும், ... சிந்தாமணி....வினையொடு முடியப்பினை புரையுரைத்தும்,.....குறுந்தொகையிருபதுபாட்டிற்கேற்பவுரைத்தும்" என்னும் நச்சினூர்க்கினியர் உரைச்சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளானும்,

‘பாரத்தொல்காப்பியமும்பத்தப்பாட்டுக்கவியும்

ஆர்க்குறுந்தொகையுனைந்நான்குஞ்சாரத்

திருத்தகுமா முனிசெய்சிந்தாமணியும்

விருத்தநச்சினூர்க்கினியமே.’

குடம்பை என்னுஞ்சொல்லுக்கிட்டவயிரக்குப்பாயம் ௩௦௩

என்னும் பண்டை வெண்பாவானும் அறியப்படுகின்றது. ஆதலான் அவர் திருக்குறளுக்கு உரைவகுத்தாரென்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்? இதுதிற்க்க.

இனிக் குடம்பை'என்னுங் குறளுக்கு ஆசிரியர் பரிமேலழகர்கூறிய உரை ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் வியக்கத்தக்கபெருமையுடைத்தா என்பதைச் சிறிது ஆராய்வாம். அவர்கூறும் உரை வருமாறு:—'முன் றனியாத முட்டை தனித்துக்கிடப்ப அதனுள்ளிருந்த புள்ளுப்பருவம்வந்துழிப் பறந்துபோன தன்மைதது, உடம்பிற்றும் உயிர்க்கும் உளதாய நட்டி. தனித்தொழிய வென்றதனான், முன் றனியாமை பெற்றும். அஃதாவது கருவுந் தானும் ஓசுராய்ப் பிறந்து வேரூந்துணையும் அதற்காதார மாய் நின்றல். அதனால் அஃது உடம்பிற உவமையாய்றது. அதனுள் வேற்றுமையின்றிதினறே பின் புகாமற்போகலின், புள் உயிர்க் குவமையாயிற்றது. முட்டையுட்பிறப்பன பிறவு முளவேணும், புள்ளையே கூறினார், பறந்துபோதற்றொழிலா உயிரோ டொப்புமையெய்துவது அதுவேயாகலின். நட்பெறந்து ஈண்டுக் குறிப்புமொழியாய் நட்பின் றிப் போத லுணாததினறது. சேதனமாய் அருவாய் சித்தமாய உயிருப, அசேதனமாய் உருவாய் அரித்தமாய உடம்பும தம்முண் மறாக லின், னீனைவயத்தாற் கூடியதல்லது நட்பிலவென்ப தறிக. இனிக் குடம்பை என்பதற்குக் கூடெனறுரைப்பாரு முள். அது புள்ளுடன் றேன்றமைபானும் அதன்கண் அது மீண்டு புத்தலுடைமையானும் உடம்பிற் குவமையாகாமை யறிக'.

இவ்வுரையில் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் 'குடம்பை' என்ற சொல்லுக்கு முட்டைபென்று பொருள்கூறி முட்டையின் ஓட்டை உடலுக்கும், கருவை உயிர்க்கும் உவமைகாட்டிக் கூட்டினுள், புள் பன்முறை புகுதலினாலும், உடலும் உயிரும்போல், கூடும் புள்ளும் உடன்றேன்றமைபானும் கூடும் புள்ளும் என்ற உவமை பொருந்தாதென்று மறுத்திட்டனர்.

இனிக் 'குடம்பை' என்ற சொல் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனார்காலத்தம் அவர்க்கு முற்பட்டகாலத்தம் எப்பொருளில் வழங்கப்பட்டுளதென்பதே முதற்கண் ஆராயவேண்டுவது. ஆசிரியர் திருவள்ளுவனாரைக் கடைச்சங்கத் திறுதிக்காலத்திற்குச் சிறிதுமுன்னர் அஃதாவது

முதலாற்றாண்டில் இருந்தவராதலால், கடைச்சங்கத்து நூல்களில் அப்பொழுதிக்கு எப்பொருள் காணப்பட்டுளதோ அப்பொருளே ஆசிரியர் 'குடம்பை'க்கும் பொருளாகும். "மீனார்குருகின்மென்சிறைத் தொழுதி-குறவயிரும்புன்னைக்குடம்பைசே" (௪௦) "மூரியம்பார அரை யலங்க லஞ்சினைக் குடம்பை புல்லென" (௧௧௩) 'முண்மிடை குடம்பைச் சேவலெடு புணரச் சிறுக்கும் பேடை' (௨௬௪) 'கற்றுரிக்குடம்பை' (௩௮௧) என்று அகநானூற்றிலும். 'மேக்குயர் சினையின் மீமிசைக்குடம்பைத்தாய்ப்பயிர் பிள்ளை வாய்ப்படச் சொரியும்' (௬௧) 'இருங்கழி—யிரையார் குருகி னிரைப்பரைத்தொழுதி—வாங்குமடற்குடம்பைத் தூங்கிருட்டு வன்றும்' (௧௨௩), 'குடம்பைப் பெடைபுணரன்றில்' (௧௩௨) 'பழனப்பாகன முயிறமுசுகுடம்பை' (௧௮௦), 'பேடை நெறிகளரீங்கைப் பூவினன்ன—சிறுபல் பிள்ளையெடு குடம்பை கடிதலின்' (௧௮௧), 'ஓங்குமண லுடுத்த நெடுமாப் பெண்ணை—விங்குமடற் குடம்பைப் பைதல்வெண் குருகு' (௧௯௬) 'தடநதாட் டாழைக் குடம்பை' (௨௭௦), 'மன்றப் பெண்ணை வாங்கு மடற் குடம்பைத்—துணைபுணரன்றில்' (௩௦௩), 'கொடுவாய்ப் பேடைக் குடம்பை சேரிய' (௩௩௮) 'முதுக்குறை குரீ இமுயன்று செய் குடம்பை' (௩௬௬), 'புள்ளினங் குடம்பையுடன் சேர்' (௩௮௨), 'கவைமுட் கள்ளி முளரியங் குடம்பையினறினைப்பட்டவுயவு நடைப்பேடை' (௩௮௪) என்று நற்றிணையிலும், 'பெண்ணைக்—கொழுமடவிழைத் சிறுகோற்குடம்பைக்—கருங்காலன்றில்' (௩௦௧) என்று குறுந்தொகையிலும், 'புள்ளு-முயர்சினைக்குடம்பைக்குறறேற்றிவயே' (௩௯௭) என்று புறநானூற்றிலும், 'பழனப்பாகன் முயிறு முசு குடம்பை' (௬௬) என்று ஐங்குறுநூற்றிலும், 'குடம்பை மடலெடு புட்கலாமால்' (௩௧௮) என்று பழமொழியிலும் 'குடம்பை' என்ற சொல் 'கூடு' என்ற பொருளிலேயே வழங்கப்பட்டுளது. முட்டை என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்ட இடம் ஒன்றாயினும் காணப்படவில்லை. கடைச்சங்ககாலத்தேதோவறியதும், கல்லாடனார், ஓளவை இவர்களாற்பாடப்பெற்ற அம்பர்க்கிழவன் தேன்றார்ச்சேந்தன் அருவந்தை ஏவித்திவாகரால் தொகுக்கப்பட்டதும், ஆசிரியர் அடியார்க்குநல்லாரால் ஆளப்பட்டதும், சங்ககாலத்தே வழங்கிவந்த சொற்பொருள்களையெல்லாம் தொகுத்துக்கூறுவதுமாகிய சேந்தன் திவாகரத்தில், 'கூட்டின் பெயர்—குடம்பை, பஞ்சரம், கட்சி, கூடாகும்' (தொகுதி-௩) 'பறவை

குடம்பை என்னுஞ்சொல்லுக்கிட்டவயிரக்குப்பாயம் ௩௦௫

முட்டையின்பெயர்—அண்டமுஞ்சினையும் அவற்றின் முட்டை' (தொகுதி ௩) என்று கூறியிருந்தால் அக்காலத்தே 'குடம்பை' என்ற சொல்லுக்கு 'முட்டை' என்ற பொருளில்லை என்பது நன்கறியக்கிடக்கின்றது.

நாயனார்க்குப் பிற்பட்டு ஆசிரியர் பரிமேலழகர்காலங்காறும் 'குடம்பை' என்ற சொல் 'கூடு' என்ற பொருளிலேயே வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியம் (அகம். கு. அ.) உரையில் 'புள்ளெல்லாம் குடம்பை நோக்கி உடங்குபெயரவும்' என்றும் 'பெருங்குறிஞ்சி உரையில்' (அடி ௨௨௮) 'பறவைகள் குடம்பைக்கண்ணே நின்று ஆரவாரிக்கையினாலே' என்றும், கவித்தொகை உரையில் (௧௧௬) 'புட்கள் தம் பார்ப்புக்களைநினைத்துக் குடம்பையைச் சேர' என்றும் கூறியிருந்தலே அதற்கு உதாரணம். 'வீதுழை குடம்பையுந்தானென்னுங் கொள்கைத்தே' (திருவினே. புரா. இந்திரன்பழிதீர்த்தபடலம். ௩௩), 'செறிந்தமண்ணின்—குடம்பையுட் புழுமுன்னுதுங்குளவி' (கைவல்லியம் தத்துவவிளக்கப்படலம். ௧௮), 'செறிகின்றபுள்ளல்லவே கூடு.....குடாபையும் பறவையும் போல' சசிவன்னபோதம் (௪௬) என்று ஆசிரியர் பரிமேலழகர்க்குப் பிற்பட்டெழுந்த நூல்களிலுந்தான் அச்சொல் அப்பொருட்டாய் வழங்கப்பட்டுள்ளது. என் சிற்றறிவுக் கெட்டியவரையில் அச்சொல் முட்டை என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்ட இடம் புலப்படவில்லை. பிற்காலத்தில் அச்சொல் ஓரோவிடங்களில் முட்டை என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டு யிருக்கலாம். ஆயின் அவை ஈண்டை ஆராய்ச்சிக்கு ஏவாதனவாகும்.

பிங்கலந்தையார் தமது நிகண்டில் 'அண்டஞ் சினை கோச மரிட்ட முட்டை' என்ற விடத்துக் 'குடம்பை' என்ற சொல்லை விடுத்ததுக் 'குடம்பை' முட்டையுங் கூடுமாகும்' என்ற இடத்து அதைக் கூட்டிக் கொண்டதற்குக் காரணம் புலப்படவில்லை. ஆயினும், பிங்கல நிகண்டிற் குடம்பை என்ற சொல்லுக்கு முட்டை என்ற பொருளுங் காணப்படுதலால் நாயனர் குறளுக்கு அந்நூற்குத்திரம் மேற்கோளாகாதோவெனின் ஆகாது. என்னை? பிங்கலந்தை ஆசிரியர் பரிமேலழகருக்குப் பிற்பட்டுத் தோன்றியவராயினமையின். அது சங்க காலத்திற்குச் சுவார் பத்து நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டதாகும்

சங்கநூல்களின் இலக்கண முடிபுகளைத் தெரித்தற்குத் தொல்காப்பியத்
தை யொழித்து நன்னூலினின்று விதிகாட்டுவது எவ்வளம் பொருத்த
முடையதாகாதோ, அங்ஙனமே சங்கநூற் சொற்பொருளைத் தெரித்
தற்குத் திவாகரத்தையொழித்துப் பிங்கலந்தையினின்று விதிகாட்டு
வது பொருந்தாதாகும். ஆசிரியர் பரிமேலழகர் தாழ்க்கொண்டகருத்
திற்கியைப் குடம்பை என்ற சொல்லுக்கு 'முட்டை' என்ற ஒரு
புதிய பொருளைக் கற்பித்து வழங்காற்றில் விட்டுவிடவே அவர்க்குப்
பிற்பட்டிவந்த பிங்கலந்தையார் தமக்குமுன் வழங்கிவந்த ஒருசொற்
சூரிய பலபொருள்களையெல்லாம் திரட்டி யொருநிகண்டு கோத்தெடுத்த
தாரையொழியத் தேவர் 'குடம்பை'க்கு முட்டை என்று பொருள்கூறி
னூர்வார். மண்டலபுருர் 'வள்ளுவன்' என்ற சொல்லுக்கு 'நிமித்தி
கன்' ('வருநிமித்திகளையே சாக்கை வள்ளுவனென்று மாகும்') என்று
பொருள்கூறினார் எனுகொண்டு: 'வள்ளுவன் சாக்கை யெனும்பெயர்
மன்னர்க்குள்படுங் கருமத் தலைவர்க்கொன்றும்' என்று கூறிய திவாகரர்
காலத்தும் அச்சொல்லுக்கு அப்பொருள் கோடுமென்று கூறுதல் எங்
ங்ஙனம் பொருந்தாதோ அங்ஙனமே மேலையது மாகும். இங்ங்ஙன்று
ஒருவன் ஒரு நிகண்டு கோக்கப்படுவானாயின் ஒரு சொல்லுக்கு இன்று
காலம் வழங்கிவரும் பலபொருள்களையும் எடுத்துக்காட்டவேண்டியது
முறைமையாயினமையின், அது கொண்டு முற்காலத்துச் சொல்லுக்குப்
பிற்காலத்துப்பொருளை அமைத்துக் காட்டுவது, கலப்படயினின்பின்
மாட்டைக் கட்டி ஏருழத்தொடங்கினவன் செய்தியை யொக்கும்.
ஆதலினால் பிங்கலந்தையிற்கூறப்பட்ட முட்டை என்ற பொருள் சங்க
காலத்தே வழங்கிவந்த குடம்பை என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாகாது.
ஆகவே நாயனார் குடம்பை என்ற சொல்லைக் கூடென்றபொருளிலேயே
அமைத்தாரென்பதும், ஆசிரியர் பரிமேலழகரே தம் கருத்திற்கியைப்
அச்சொல்லுக்கு முட்டை என்ற புதியபொருளைக் கற்பித்தாரென்பதும்
நன்கு அறியக்கிடக்கின்றன.

இனி இரண்டாவதாக ஆராயவேண்டியது நாயனார்க்கு முற்பட்ட
காலத்தும், பிற்பட்டகாலத்தும் உடலுக்கும் உயிர்க்குமுள்ள தொடர்பை
எவ்வவமானத்தால் ஆன்றோர்கள் விளக்கியுள்ளார்களென்பதே. ஆராய்ந்த
வரையில் திருவருள்நிலையினிற்ற பெரியோரும் மற்றையோரும் உடலை

நீத்தேகும் உயிருக்குக் கூட்டைவிட்டேகும் இளம் புள்ளையே உவமித்துள்
 ளார்களேயன்றி, முட்டையினின்றுவெளிவரும் பிள்ளையைக் கூறினார்க
 ளில்லை. 'மூரியம்பரா அரை யலங்க லஞ்சனைக் குடம்பைபுல்லெனப்-
 புலம்பெயர்மருங்கிற் புள்ளொழுந்தாங்கு-மெப்பிவெணுழியப்போகியவர்-
 செய்வினைமருங்கிற்செவியரென்னுயிரே' என்று கல்ல டனார் அகநானூற்
 றிலும் (ககஉ), 'கேளாதே வந்து கிளைகளா யிறேறான்றி-வாளாதே
 போவரான் மார்தார்கள்-வாளாதே-சேக்கை மரணெழியச் சேணீங்கு
 புட்போல-யாக்கை தமர்க்கொழிய நீத்து' என்று சமணமுனிவர்
 நாலடியாசிலும் (௩௦), 'காணலாம் பரமேகட்கிறந்ததோர்-வாணிலாப்
 பொருளேயிங்கோர்பார்ப்பெனப்-பானனைன்படிற்றாக்கையைவிட்டுனைப்-
 பூணுமாறறியேன் புலன் போற்றியே!' என்று உண்மையானுணர்ந்த
 பெரியார் திருவாசகம் திருச்சதகத்திலும் (கைம்மாறுகொடுத்தல் சச),
 'உயிரெனுங் குருகுவிட் டோடும் குடம்பையை-எலும்பொடு நம்பு
 கொண் டிடையில் பிணித்துக்-கொழுந்தசை மேய்ந்தும் ஒழுக்குவிழுங்
 குழை' என்று திருவருள் கைவாப்பெற்ற பட்டினத்தடிகள் கோயிற்
 றிருவகவிலும் (மூன்றாவது), 'தோற்பையு ணின்று தோழிலறச்
 செய்தாட்டுங்-கூத்தன் புறப்பட்டுப் போனவிக் கூட்டையே' என்று சிவ
 ஞானச்செல்வரான திருமூலயோகிகள் திருமந்திரத்திலும் (யாக்கைநிலை
 யாமை உரு) 'ஓம்பினைன் கூட்டைவாளா' என்று தவராஜசிங்கமாகிய
 அப்பமூர்த்திகள் திருவொற்றியூர்த் திருநேரிசையிலும், 'துயர்க்கெலாங்
 கூடாய தோற்குடம்பைபுக்கு' என்று நக்கீரதேவர் கைலைபாதி காளத்தி
 பாதி யந்தாதியிலும் (௩௭), 'மறைகின்ற வென்பு நரம்போடிறைச்சி
 யுசிரமச்சை-பறைகின்ற தோல்போர்குடம்பை' என்று சேரமான்பெருமா
 னையனார் பொன்வண்ணத்தந்தாகியிலும் (௭௨): 'பொய்க்குடு கொண்டு
 புலம்புவனே வெம்பிறைவர்-மெய்க்குடு சென்று விளம்பிவா பைங்கிளியே'
 என்று தாயுமானார் பைங்கிளிக்கண்ணியிலும் (சஉ), 'கூடுவிட்டுப்
 போயினபின் நேதுபுரிவி ரொங்கே குடிபிருப்பி னையோ' என்று இராம
 லிங்கசுவாமிகள் அநட்பா ஆறாவது திருமுறை உறுதிசூறலிலும் (உஉ)
 கூடுவிட்டிங்காவி கான்போயினபின்' என்று நல்வழியிலும் (உஉ), 'அறி
 கின்றபொரு ளென்று மறிவானிள்வேறேயான லிவ்வூறரை நானென்ன
 லாமோ செறிசின்ற புள்ளல்லவே கூ டிவ்வகையே 'செடமானவுட
 னின்னில் வேறென்று தெளியே-அறிவையறியும் அறிவு நீ குடம்பை

யும் பறவையும் போலப் பகுத்தறியென்றது' என்று சசிவன்னபோதத்திலும் (சசு) கூறியிருத்தலே அதற்குப் போதிய சான்றும். தமிழ் மொழியில் அல்லாமல் மற்ற மொழிகளிலும் உடலுக்கும் உயிருக்கு முள்ளநட்புக்குக் கூட்டுக்கும் அதன்கண்வளரும் இளம்புள்ளுக்கு முள்ள தோடர்ப்பையே உபமானமாகக் காட்டியுள்ளார்களென்று அம்மொழிகளில் வல்லவர் கூறுகின்றனர். 'When the bird has flown away from it one cares no longer for the nest. So when the bird of life has flown away no one cares any longer for the carcass' என்று ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸர் தம்முடைய வங்காள ஹிதோபதேசத்தில் (உஅஎ) கூறியிருத்தல் அதை மிக்கு வலியுறுத்துகின்றது.

விக்கிரமாதித்தன்கதையில் அரசன் விக்கிரமாதித்தனும், சங்கராசாரியர் சரித்திரத்தில் ஸ்ரீ-சங்கராசாரியசுவாமிகளும் ஓர் உடலிவிரந்த மறறோர் உடலுட்புகுந்தபோது 'கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்ந்தார்கள்' என்று உலகவழக்கிற் சொல்லும் உரையை யாவரும் கேட்டுள்ளோம். இவ்வரிய சித்தியை அங்ஙனமே கூறுதல் மாபெண்பதைக் 'கூடுவிட்டுக் கூடுபாயுங் கொள்கையுடைய குருவின்' என்று *பாம்பாட்டிச்சித்தர் தமது பாடலில் (கக) கூறுதலானும் அறியலாம். ஒருவன் இறந்த விடத்துக் 'கூட்டைவிட்டுப் பட்சி பறந்துபோய்விட்டது' என்று உலகத்தார் கூறுகின்றனரேயொழிய 'முட்டையினின்று குஞ்சு வெளியேபோய் விட்டது' என்று கூறுவார் ஒருவரையுங் கேட்டிலோம். ஏனெனின் உவமையத்திற்குப் பொருந்தியதும் இயற்கைக்கொத்ததும் அவ்வுவமானமேயாதலின் அதனையே யாண்டும் என்றும் கூறுவர். யான் ஆராய்ந்த அளவில் முட்டையுங் குஞ்சு மென்ற உவமானம் பரிமேலழகருரையைத் தவிர்த்து வேறுஇடங்களிற் காணப்படவில்லை. ஆதலான் உடலை நீத்தே கும் உயிருக்குக் கூட்டை நீத்தேகும் புள்ளையே உவமித்தல் ஆன்றோர் வழக்கன்பதும், அதனையே ஆசிரியர் வள்ளுவனார் உவமைகூறினாரென்பதும் யாவரும் நன்கு அறியக்கூடியவையே.

*சாதாரணவழக்கிலும் இவ்வுவமானமே யாளப்பட்டுள்ளதென்பதைவிளக்க இந்நூல் இங்காளப்பட்டுள்ளது.

குடம்பை என்னுஞ்சொல்லுக்கிட்டவயிரக்குப்பாயம் ௩௦௯

இனிக் கல்லாடனூர்தொட்டுத் திருவருள் சைவாப்பெற்ற ஸ்ரீமணி வாசகப்பெருமான், பட்டினத்தடிகள் உள்ளிட்ட பெரியார் யாவரும் கூடும் புள்ளும் உவமைகாட்டியிருக்க, அவ் வுவமையைக் கண்டித்து ஆசிரியர் பரிமேலழகர் முட்டையும் குஞ்சும் என்று கூறியிருத்தலான், அப் பெரியர்கள்வாக்கு மருள்வாக்கு என்று பெறப்படுகின்றது. உண்மையைப் பிறழ உணர்ந்து பொருந்தா உவமை கூறியவர் யானென்பதே இனி மூன்றாவதாக ஆராயவேண்டியது. ஆசிரியர் பரிமேலழகர் தம்கூற்றை வலியுறுத்த இரண்டிகரணங்கள் காட்டியுள்ளார். ஒன்று உடம்பினுள் உயிர் மீண்டும் புகாமற்போதற்குக் கூட்டினுள் மீண்டும் மீண்டும் புகுதலையுடைய புள்ளை உவமைகூறியது பொருந்தாதென்பது மற்றொன்று உடலும் உயிரும் உடன்றேன்றதல்போற் கூடும் புள்ளும் உடன்றேன்றமை. இவற்றைச் சிறி தாய்வாம்.

உடம்பை நீத்தேகும் உயிர் மீண்டும் அவ்வுடம்பினுட் புகுதலின்மை யாவரும் அறிந்ததொன்றே ஆனால், கூட்டைவிட்டேகிய இளம்புள் மீண்டும் அதன்கண் புகுதலுடைமையைக் கண்டவர் யார்? அத்தகைய நிகழ்ச்சியிருப்பின் ஆன்றோர்கள் அவ்வுவமையை ஆளா தொழிந்திருப்பார்; மற்று ஆசிரியர் பரிமேலழகர் கூறியது எக் காரணம்பற்றியெனின், மக்கள் உறைதற்கு ஒரு குடிவமைத்து அதன்கண் இருந்து வைகறையில் துயிலொழிந்து வினையாற்றுவதற்காக வெளிப்போந்து மீண்டும் மாலைமீல் அதனுட்புகுந்து துயிலுதல்போலப் பறவைகளும் கூடமைத்து விடியலில் இரைதேட வெளிப்போந்து மாலைமீல் மீண்டும் கூட்டையடைகின்றன வென்று மயங்க உணர்ந்தமையின் அங்ஙனம் கூறினர். பறவைகள் மக்களைப்போல் வாழ்தற்கு இல்லமைத்துக்கொள்வதில்லை. மாலைக்காலத்தில் நூற்றுக்கணக்கான காக்கைகள் ஒரேமாதத்தில் தங்கிக் காலைமீல் வெளிப்போதலை யாவருங் கண்டுள்ளார். ஆனால் அம்மரத்தில் ஒரு கூடாயினும் இல்லாமையை யாவருங் கவனித்திருக்கலாம். ஏனெனின் அவை இரவில் மரக்கிளைகளில் தங்கி உறங்குவதே வழக்கம். கூடுகட்டிக் கூட்டில் உறங்குவதில்லை. அற்றாயின், கூடும் புள்ளுமென்பது எற்றுக்கெனின், கூறுதும். பறவைகள் முட்டையிடும் பருவம் வந்தழி அவை கொம்புங் கோலும், நாரும், பஞ்சங்கொண்டு கூடுகட்டும். கூடுகட்டி அதன்கண் முட்டையிடும். முட்டையிட்டி அடைகாக்கும். அடைகாத்துக் குஞ்சுபொரிக்கும்,

குஞ்சுபொரித்து அப்பிள்ளைகளை வளர்த்துவரும். வளர்த்துவருங்கால் இரைதேட வெளியேபோம், வெளியேபோய் இரைகொண்டு மீண்டும், கூட்டுட்புகும். இங்ஙனம்புகுதலே யாவரும் பற்பல அமயங்களிற் கண்டது. இதுகொண்டு பறவைகள் உறைதற்றுக் கூடமைத்துக்கொள்ளுகின்றன வென்று கூறுதல் பொருந்தாது. மற்றக் குடம்பைகளெல்லாம் குஞ்சுறைவதற்கே கட்டப்படுவன. இவ்வியற்கைநிகழ்ச்சியை நம் ஆன்றோர்களும் நன்கு கவனித்துள்ளார்களென்பதைக் 'குஞ்சுறை, கட்சி, கூண்டு, குடம்பையே கூட்டின்போம்.' என்று மண்டலபுருஷர்கூறிய வாக்கா னறிந்துகொள்க.

இனித் தாய்ப்பறவை மீண்டும் மீண்டும் கூட்டுட் புகுதலுடைமை யான் உவமை பொருந்தாதெனின், அறியாது கூறினாய். ஈண்டு உவமைக்குக் கொள்ளப்பட்டது கூட்டின்கண்வளரும் இளம்புள்ளையெயன்றிப் பெரும்புள்ளையன்று. பெரும்புள்ளைக்கொள்ளுதல்தவறுடைத்தே யாகும். கூட்டின்கண்வளரும் பார்ப்பிற்குப் பறத்தற்குரிய ஆற்ற விராமையின் இறகுகள் வளர்ந்து முதிரும்பருவம் வருங்காறுங் கூட்டின்கண் வைசி அப்பருவம் வந்துழிக் கூட்டைவிட்டு வெளியே பறந்து போய்விடும். அக் மீண்டும் கூட்டுட்புகுதலின்று. கூடு புல்லென்றாகக் காலவளவிற் காற்றாலும் மழையாலுந் தாக்கப்பட்டு அழிந்த போதலை யாவநங் கண்கூடாகக் கண்டுள்ளோம். ஆகவே உடலுட் டோன்றி அறிவுமுதிருங்காறும் அதனிடத்தே வைசிப் பருவம்வந்துழி அதனை நீக்கிப் பின் புகாமற்போகும் உயிர்க்குக் கூட்டின்கண் தோன்றி இறகு முதிருங்காறும் அதனிடத்தேவைசிப் பறக்கும் பருவம் வந்தவிடத்துப் பின் புகாமற்போகும் இளம்புள்ளையே உவமை கூறுதல் எவ்வாற்றாலும் பொருந்தியதாகும். பார்ப்புப்பருவம் முழுதுங் கழியாது புள்ளைப்போல் முதன்முதற் பறந்துவெளிப்போந்தன்மையை நோக்கியன்றோ திருவநாட்பேறு நிரம்பிய ஸ்ரீமணிவாசகப்பெருமாள் 'இங்கோர் பார்ப்பென்ப-பாணனைன் படிற்றக்கைபைவிட்டுனைப்-பூணு மாற்றியென்' என்றருளிச்செய்தனர். இறகுமுதிர்ந்த பெரும்புள்ளைப்போற் காணப்பட்டு, அதுபோற் பறக்குமாற்றலைப் பெற்றமைகொண்டு அவ்விளம்புள்ளையே மற்றையோர் புள்ளென்றே கூறினர். "மூரியம்பரா அரை-யலங்கலஞ்சினைக் குடம்பைபுல்லெனப்-புலம்பெயர்மாங்கிற் பள்ளெழுந்தாங்கு - மெய்யிலவனாழியப்போகியவர் - செய்வினை மருங்கிற்

குடம்பை என் னுஞ்சொல்லுக்கிட்டவயிரக்குப்பாயம் நகக

செவியரென்னுயிரே' என்று கல்லாடனாரும், 'சேக்கைமரனொழியச் சே
 னீங்குபுட்போல-யாக்கைதமார்க்கொழியநீத்து' என்று நாலடியாருடையா
 ரும், 'உயிரெலுங் குருகுவிட் டோடுங் குரம்பையை' என்று பட்டினத்
 தடிகளும் கூறியவற்றை நோக்கி யுணர்ந்துகொள்க.

இதனை உய்த்துணர்ந்தே இக்குறளுக்கு மணக்குடியார் 'கூடு
 தனியேகிடக்கப் புள்ளுப் பறந்துபோனாற்போலும் உடம்போ பியிருள்ள
 டுப்பு என்றவாறு' என்றும், சென்னைக் கையெழுத்துப் புத்தகசாலையி
 லுள்ள பெயர்மறைந்த ஓர் ஏட்டுப்பிரதியில் ஓர் உரையாசிரியர் 'பட்சி
 முட்டையிட்டு வளர்க்கிற கூடு முயிரும் போலும் உடலு முயிரும்' என்
 றும் கூறிப்போந்தனர். சிறந்த குறட்பாக்களுக்குச் சிறந்தஉரைபோன்
 றது நாலடியாரேயாகும். நாலடியாரின் உவமான உவமையங்கள் பல
 குறளிற் காணப்படுதலால் ஒன்று ஒன்றைப் பின்பற்றியதாகும். உட
 லுக்கும் உயிருக்கு முளதாய நட்பை நாலடியார் கூட்டுக்கும் புள்ளுக்கு
 முளதாய நட்பால் விளக்குவதால் அஃதே நாயனாருடைய கருத்து
 மாகும். ஆகவே, கூடும் புள்ளும் என்ற உவமையில், புள்ளைப்பது
 கூட்டில் வளர்க்கப்பட்ட இளம்புள்ளென்பதும், அப்புள் பறந்துசெல்
 லும் பருவம் வருங்காறும் கூட்டில்வைகுமென்பதும், பருவமவந்துழிக
 கூட்டைநீத்தேகுமென்பதும், நீங்கியவிடத்து மீண்டும் கூட்டுட் புகுத
 வின்றென்பதும், ஆகவே உடம்பினுள் மீண்டும் புகாதொழியும்
 உயிர்க்கு அஃதே உவமையாகு மென்பதும், எனவே ஆன்றோர்கூறிய
 உவமை தவறின்றென்பதும், ஆசிரியர்பரிசேலழகர் பிறழ உணர்ந்தமை
 யின் வேறு உவமை கூறினாரென்பதும் நனகு பெறப்படுகின்றன.

இனி, முட்டையின் ஓடுங் கருவும்போற் கூடும் புள்ளும் உடன்
 ரோன்றவில்லையே யெனின், உடலும் உயிரும் உன்றோன்றுதலின்மை
 யான் அது வேண்டற்பாற்றன்று. எனனை? முட்டையுள் அசேதனமா
 யுள்ள கரு அடைகாக்கப்படும் பருவத்தே உறுப்புக்கள் அமையப்பெற்
 றுப் பின்னர் அதன்கண் உயிர் வியத்தமாகிப் பிள்ளையாய் வெளிவருவது
 போல், கருப்பையுட் டரித்தகரு நாட்செல்லச்செல்ல உடலுறுப்புக்கள்
 அமையப்பெற்று அதன்கண் அவ்வியத்தமாயிருந்த உயிர் வியத்தமாகி
 நாள்நிரம்பியவிடத்துப் பிள்ளையாய் வெளிவருகின்றது. ஆகவே, எலும்
 பும், நரம்பும், தசையுங்கொண்டு யாக்கப்பட்ட உடல் தோன்றியபின்

உயிர் அதனிடத்தே வியக்தமாகி இயங்குகின்றது. அங்ஙனமே கொம்புங் கோலுங் கொண்டு யாக்கப்பட்ட கூடு முன் உண்டாகி அதனிடத்தே பொறிக்கப்பட்ட குஞ்சு பின் தோன்றி இயங்குகின்றது. இடையே தோன்றிய உயிரானது ஒருகாலத்தில் உடம்பைவிட்டு நீங்குவதுபோல, இடையே தோன்றிய புள்ளானது ஒரு காலத்திற் கூட்டைவிட்டு நீங்கி விடுகின்றது. 'என்று நீ அன்று நான்' என்றகொள்கைபோல் உடன் ரோன்றியபொருள்கள் உடனாய்த்தான் அழியுமே யல்லாமல் வேறாய் அழிதலில்லை. ஆனால், கருவும் ஓடும் உடனரோன்றுதல் உண்டோ வெனின், இல்லை. கருவானது கருப்பையுட்டோன்றி முதிர்ந்த பக்குவத்தையடைந்து வெளிவரும்பொழுது அஃது ஒருவிதமான பசையால் மூடப்படுகிறது. அப்பசையே இறுகி ஓடாய்ங்குகின்றது. கரு உண்டாகிய பன்னாட்களின் பின்னர் ஓடானது தோன்றுகிறதே யொழிய உடனரோன்றுதல் இன்மையுள்ளது. இவ்வுவமானத்தால், கருவை யொத்த உயிர் முன்றோன்றி ஓட்டையொத்த உடல் பின்ரோன்றுதல் வேண்டுமென்பது பெறப்படுகின்றது. ஆனால் உடல் முன்றோன்றிப் பின் உயிர் வியக்தமாதலே உண்மையாயுள்ளது. சேதனமாய் இயங்குந்தன்மைத்தாய் உடலை விட்டு நீங்குமுன்பும் நீங்கியபின்பும் ஒரேபடித்தாயிருக்கும் உயிர்க்கு, சேதனமாய் இயங்குந்தன்மைத்தாய்க் கூட்டைவிட்டு நீங்குமுன்பும், நீங்கியபின்பும் ஒரே படித்தாயிருக்கும் புள்ளை உவமைகூறுதல் பொருத்தமுடையதன்றி ஓட்டைவிட்டு நீங்குமுன்பு அசேதனமாய் இயங்குந்தன்மையின்றி நிற்கும் கருவாய், நீங்கியபின்பு சேதனமாய் இயங்குந்தன்மையுடைய பார்ப்பாகும் இருவேறு தன்மையுடைய ஒரு பொருளை உவமைகூறுதல் பொருத்தமின்றாகிறது. ஆகவே, கூடும் புள்ளும் என்ற உவமை பொருந்தியவாறும் ஓடும் கருவும் என்ற உவமை பொருந்தாமையுங் கண்டுகொள்க.

இனிக் 'குடம்பை தனித்தொழிய' என்பதற்கு ஆசிரியர் பரிமேலழகர் 'முன் ரனியாதமுட்டை தனித்துக்கிடப்ப' என்று பொருள் படுத்தினர். 'அண்டமுஞ் சினையும் முட்டையாகும்' ஆதலினால் முட்டை என்பது கருவும் ஓடும் சேர்ந்த பொருட்கே வழங்கப்படும். கருவற்றது முட்டையன்று; 'கருப்பையுள் முட்டைக்கும்' 'எறும்பின் முட்டை' 'மீனின் முட்டை' என்ற இடங்களிலெல்லாம் அச்சொல் அக்கருத்தையே யுணர்த்தும். கருவைமுடிக்கொண்டுள்ளபொருளுக்கு

குடம்பை என்னுஞ்சொல்லுக்கிட்டவயீரக்குப்பாயம் ௩௧௩

முட்டையோடு (Egg shell) என்ற பெயரேபன்றி முட்டையென்றபெயரின்று. ஆனால் இக்குறள் உரையாசிரியர் ஒட்டிற்கே முட்டையென்று பொருள்கூறியுள்ளார். அங்ஙனம் கூறவிடின் 'குடம்பை தனித்தொழிய' என்ற தொடருக்கு அவர் கொண்டகருத்துக்கியைப்பொருள்படுத்தியலாது. உடலும் உயிரும் இருவேறுபொருளாயிருத்தல்போல் முட்டையுங் கருவும் இருவேறுபொருள்களாகா. முட்டையென்றது கருவோடுகூடியதொன்றாயினமையின், முட்டையோடுங் கருவுமே இருவேறுபொருள்களாகும். ஆகவே 'குடம்பை தனித்தொழிய' என்ற விடத்து 'ஓடு தனித்துக்கிடப்ப' என்றே பொருள்படுத்தவேண்டியதாயுளது. ஆனால், உடலும் உயிரும்போல், கூடும் புள்ளும் இருவேறுபொருள்களாகும். உடல் உயிரோடுகூடியர் தனித்தும் நிற்குமாறு போல், கூடு புள்ளோடுகூடியர் தனித்தும் நிற்கும். முட்டை கருவோடுகூடியல்லது தனித்தின்று. ஆகவே குடம்பை என்ற சொல்லுக்குக் 'கூடு' என்பதே பொருத்தமுடையதென்பதும், 'முட்டை' என்பது பொருத்தமின்றென்பதும் அறிந்துகொள்க. இவையெல்லாம் ஆராயவேண்டிய அவசியமின்றேனும் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் நயங்கள் பலவற்றைக்காட்டிக் 'கூடு' என்ற உரையை மறுத்திட்டமையான் ஈண்டு இவற்றை ஆராயவேண்டியதாயிற்று.

'புள்' என்பதை ஆசிரியர் பரிமேலழகர் ஒட்டினுள்ளிருந்த கருவுக்கும், வெளிவந்த குஞ்சுக்கும் பரியாயச் சொல்லாக வழங்கியுள்ளார். அச்சொல் இறகுமுதிர்ந்து பறக்குந்தன்மையுடைய பறவைக்கே வழங்கப்படுதல்லது கருவுக்காவது புதிதாய்ப்பிறந்த குஞ்சுக்காவது வழங்கப்படுத லின்று. 'பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற்றினமை' என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியபடி அதற்குப் பார்ப்பென்றாவது பிள்ளையென்றாவது கூறுதல்வேண்டுமேயன்றிப் புள்ளென்று கூறுதல் பொருந்தாது.

'பறத்தற்றே' என்பதற்குப் 'பறந்துபோன தன்மைத்து' என்பது பொருள். உடலைவிட்டுப் பறந்துசெல்லும் உயிர்க்குக் கூட்டைவிட்டுப் பறந்துசெல்லும் புள்ளை நாயனார் கூறியது உவமம் நான்குவகையுள் வினையுமம்பற்றியே யாகும். பறத்தற்றொழில் உவமானத்தின்கண் கிழா தொழியின் அஃது உவமேயத்திற்குப் பொருந்தாதாகும்.

ஒட்டைநீத்து வெளிவரும் பார்ப்பிற்குப் பறத்தற்றொழி வில்லையென் பது யாவரும் நனகறிந்ததொன்றாயினமையின், அதனை உவமைகாட்டு வது எவ்வாற்றானும் பொருந்தாதாகும். வெளிவருந்தொழில்பற்றியே உவமானம் பொருந்துமெனின, முட்டையுட் பிறக்கும் பாம்பு, பல்லி, ஆமை முதலியவற்றைக்கூறாது, புள்ளையே கூறியது பறத்தற்றொழில் பற்றி என்று ஆசிரியர் பரிமேலழகர் கூறியதே அத்தொழில்பற்றி யன் றென்பதை வலியுறுத்தும். ஆகவே உயிரோடொப்புமையெய்தப் பறத் தற்றொழிலுடைய புள்ளையே நாயனார் கூறினாரென்பது நன்குபோதரும்.

இவற்றையெல்லாம் நன்குணர்ந்தே மணக்குடியா நுள்ளிட்ட தொல் லுரையாசிரியன்மாரெல்லாரும் கூடும் புள்ளும் என்றஉரைபையே கூறிப் போந்தனர். ஆகவே, 'சூடம்பை' என்ற குறளுக்குப் பண்டை உரை யாசிரியர்கள் கூறியகூடென்ற பொருளே சிறக்குமென்பதும், ஆசிரியர் பரிமேலழகர்கூறிய முட்டை என்ற பொருள் சிறக்காதென்பதும் வெள் ளிடைவிலக்கல்போல் அறியலாம்.

'திருத்தகுசீர்த் தெய்வத் திருவள்ளுவர்தங்,—கருத்தமைதி தானே கருதி—விரித்துரைத்தான்—பன்னு தமிழ்நீர் பரிமே லழகனென்னும்,— மன்னு முயர்நாமன் வந்து.' 'நூலிற்—பரித்த வுரையெல்லாம் பரிமே லழ கன்—றெரித்த வுரையாமா தெளி' 'தெள்ளு பரிமேலழகன் செய்தவுரை' 'தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவர் குறளில், உய்விக்கு நூலெல்லா முள்ள தெனச்—செய்வித்தான்,—தத்துவமெல் லாமுடம்பிற் றந்துணர்வார் போலுலக—மொத்தபரி மேலழக னோர்ந்து.' 'வள்ளுவன் மீளவும் வந்துதித் துலகோர்க்—குள்ளிய பொருளை யுரைத்தன னென்ன .....—விழுப்பொருள் தோன்ற விரித்துரைத்தான்...பரிமே லழக னெனப்பெயர் படைத்துத்—தரைமே லுதித்த தலைமை யோனே!' என்று ஆன்றோரால் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் விதந்தோதப்பட்ட டிருத்தலான் ஈண்டு உரையைப் பிறமுடணர்ந்தாரென்று கூறுதல் தகுதியுடைத்தா வெனின், 'யானைக்கும் அடிசறுக்கும்' (Even Homer Nods) என்ற முதுமொழிப்படி முக்குணவயத்தாற் கட்டுண்ட ஆன்மாக்கள் ஓரோ விடங்களில் மயங்கிக்கூறுவர். அதனான் அவருடைய பெருமை குறைபா டுடையதன்று. இதனை "நூலுரை போதகாசிரியர் மூவரு—முக்குண வசத்தான் முறைமறந்தறைவரே" என்று ஸ்ரீ சுவாமிநாததேசிகர் இலக்

குடம்பை என்னுஞ்சொல்லுக்கிட்டவயிரக்குப்பாயம் ௩௧௫

கணக்கொத்துப் பாயிரத்திலும் 'அங்ஙன மொரோவழி மயங்குதல் ற்றி அவரை யிகழற்க; நச்சினூர்க்கினியர் முதலியோர்போல யாம் பிடித்ததே சாதிப்பேமென்னுஞ் செருக்கால் யாண்டு மயங்காமையின். முக்குணங்களும் மாறிமாறி வருதலின், அதுபற்றி யெனைத்துணை நுண்ணறிவாளரும் ஒரோவழி மயங்குத லியல்பென்க இக்கருத்தேபற்றியன்றே "அரியகற் ருசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கா-லின்மை யரிதே வெளியு" 'குணநாடிக்குற்றமு நாடி யவற்றின்-மிகைநாடி மிக்க கொளல்' என்றார் தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் மென்பது. இங்ஙனமாகலின் வடமொழியினும் ஆசிரியர் பாணினியார் தொல்லாசிரியர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றைத் தம்முடைய சூத்திரங்களா லெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அவர் சூத்திரங்களுட் சிலவற்றை ஆசிரியர் வரநுசியா ரெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அவ்விருவரையும் ஒரோரிடங்களி னாசிரியர் பதஞ்சலியா ரெடுத்தோதி மறுத்து வேறுவிதி கூறுவர். அதுபற்றி யவ ரிகழப்பட்டாரென்க. அஃதேல் ஆசிரியரகத்தியனார் தொல்காப்பியனார் பதஞ்சலியார் முதலாயினோர் மொரோவழி யவ்வாறு மயங்கிக்கூறுபவாலோவெனின், "அவர் தவத்தான் மனந் தூயராய் முக்குணங்களையுங் கடந்து இறைவனருள் பெற்றுடையராகலின் அன்னரல்லவென வுணர்க." என்று ஆசிரியர் சிவஞானசுவாமிகள் தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தியிலும் கூறியவாற்றானறி க. ஆதலினால் ஆசிரியர் சிவஞானசுவாமிகள் முதலியோர் ஒரோரிடங்களில் ஆசிரியர் பரிமேலழகருள்ளிட்ட தொல்லாசிரியர் உரைகளை மறுத்திட்டு உண்மைப்பொருளை நாட்டிச்சென்றனர். எனவே, ஆசிரியர் பரிமேலழகர் தமிழ்மக்கள்யாவரானும் என்றும் பாராட்டப்படும் பெருமைமுடையாரென்பதை நன்று அறிதல்வேண்டும்.

இதுகாற மாராய்ந்தவற்றான், 'குடம்பை' என்ற சொல்லுக்கு நாயனார்கரலத்திற் 'கூடு' என்பதே பொருளாமென்பதம், அவர்க்குப் பிற்பட்டகாலத்தம் அச்சொல் பலரானும் அப்பொருளிலேயே வழங்கப்பட்டதென்பதம், ஆசிரியர் பரிமேலழகரே அதற்கு முதன்முதல் முட்டை என்ற பொருள் கற்பித்தாரென்பதம், அதுகண்டு பிங்கலந்தையார் அம்மொழிக்கு 'முட்டை' என்ற பொருளையுங் கூட்டிக்கொண்டாரென்பதம், அதுபற்றி வள்ளுவர் குடம்பைக்கு முட்டை என்ற பொருள் காட்டுதல் பொருந்தாதென்பதம், உடலுக்கும் உயிருக்கு

முளதாய நட்பை விளக்குமிடத்துத் திருவருள் கைவரப்பெற்ற ஆன் றோர்கள் கூட்டையும் அதன்கண்வளர்ந்து அதை நீத்தேகும் புள்ளையுமே உவமைகூறினார்களென்பதும், முட்டையுந் குஞ்சு மென்ற உவமை ஆன்றோர்கள் கூறவில்லை என்பதும், அறிவுமுதிருங்காறும் உடலில் வைகிப் பருவம்வந்துழி அதனைநீத்துப் பெயர்த்தும் அதனுட்புகா தொழியும் உயிர்போல், இளம்புள் இறகு முதிருங்காறம் கூட்டில் வைகிப் பறக்கும் பருவம் வந்துழி அதனைநீத்து அதனுள் மீண்டும் புகாதொழிதலால் அஃதே தக்க உவமையாமென்பதும், உடல் முன் தோன்றிப் பின் உயிர் வியத்தமாதல்போற் கூடு முன்பும் புள் பின்பும் தோன்றுதலான் அஃதே பொருத்தமுடைய தென்பதும், வினையுவமம் பற்றி யாளப்பட்ட உவமை முட்டை பென்று பொருள்கொண்டக்கால் அவ்வுவமப்பொருள்கோட லமையாதென்பதும், ஆகவே தொல்லாசிரியர் உரைத்த உரையே குடம்பைக்குறட்பாவுக்குச் சிறக்கு மென்பதும் பிறவும் அறிந்தாம்.

“குணநாடிக்குற்றமு நாடி யவற்றுண்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்.”

இதிகாறும் இக்குறளைப்பற்றி வெளிவந்த ஆராய்ச்சியுரைகளும் குறிப்புகளும்.

1. The age of Manickavasagar By S. A. Tirumalai kolundu Pillai, B. A. (Page 114 Foot note)

2. பரிமேலழகர் உரை ஆராய்ச்சி ஸ்ரீலஸ்ரீசுவாமிவேதாசலம் அவர்கள். ஞானசாகரம் பதுமம் ௧ இதழ் ௧௧.

3. செந்தமிழ்த்தொகுதி 2, பகுதி ௧ ஸ்ரீமான் கல்குளம் குப்பு சாமி முதலியார் அவர்கள்.

4. செந்தமிழ்த்தொகுதி 5, பகுதி ௩ ஸ்ரீமத் மு. இராகவையங் கார் அவர்கள்.

5. இலக்கணசந்திரிகை பக்கம் ௨௮ ஸ்ரீமான் அ. குமாரசாமிப் புலவர் அவர்கள்.

பெ. ச. இரத்தினவேல் முதலியார்.

கம்பராமாயண இன்கவித் திரட்டு

(உஅச—ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

62. கை வரை எ னத் தகைய காளை உரை கேளா,
ஐவரை அ கத்(து) இடை அ டைத்த முனி “ஐய,
இவ் வரை இ ருப்ப(து) அவள்” என்பதனின் முன்பு ஓர்
மை வரை நெ ருப்பு எரிய வந்த(து) என வந்தாள்.

இ—ள். இராமர் கூறியதைக்கேட்டு “அவள் இருப்பது (இதோ!
சமீபத்தில் தோன்றுகின்ற) இந்தமலைதான்” என்று விசுவாமித்திரர்
சொல்லிமுடிவதன்முன், கரியமலை (ஒன்று உச்சியிலே) தீஎரிய (எதிரே
நடந்து) வந்ததுபோல (த் தாடகை) வந்தாள்.

கை (யையுடைய) வரை(-மலை) - காளை. எனத்தகைய - என்று
சொல்லத் (கக்க) தகுதியை உடைய. காளை - கட்டிளமைபுடையவன்.
ஐம்பொறிகளை ஐவரென உபசரித்தார். அடைத்த - (புலன்வழிச் செல்
லாமல் அடக்கிக் காவல்செய்து மனச்சிறைக்குள்) அடைத்துவைத்த.
ஐய - ஐயனே - அப்பா. மை - கறுப்பு. மைவரை - கரியமலை.

கரியமலை தாடகையின் கரிய பெரிய உடலுக்கும், நெருப்பு எரிதல்
அவள் தலையில் உள்ள செம்பட்டைமயிர்த்தோற்றத்துக்கும், மலை(நடக்கு
மாறால் அதன்) நடத்தல் அவள் நடத்தலுக்கும் உவமானம்.

பொறிகள் என்ற பொருள்களை நோக்கக்கூறாமல், அவற்றின் எண்
ணகிய ஐந்தையும் கூட ஐவரென மாற்றிக்கூறி, அந்த ஐவர், பாண்டவர்
ஐவர் கன்னியர் ஐவர் என்பவர்போன்ற ஐந்தெண்ணுடைய உயர்திணைப்
பொருள்களெவற்றையும் மற்றைய ஐந்தெண்ணுடைய அஃறிணைப்பொரு
ளெவற்றையும் குறியாமல், ‘அகத்திடை அடைத்தமுனி’ என்ற சொற்
சேர்க்கையால் ஐம்பொறிகளை ஐராமின்றித் தெளிவாகக் குறிக்கும்படி
கூறிய சமந்தாரம் வியப்பும் நயப்பும் விளைப்பது. ‘மைவரை
நெருப்பெரியவந்ததென வந்தாள்’ என்று தாடகையின் உடல் அவள்

செம்பட்டைத் தலைமயிர் என்ற உவமேயப் பொருள்களைக் கூறாமலே அவைகளின் சிறந்த உவமானங்களால் அவைகளை நன்கு புலப்படுத்தியது ஊன்றினோக்கி உள்ளம் களிகூரத்தக்கது. இவ்வாறே, இதற்கு முந்திய 'கருமுகில்' என்ற 39-ம் பாட்டிலும் 'பெருவரை' என்ற 58-ம் பாட்டிலும் இதற்கடுத்தபாட்டிலும் அகலிகைப்படலத்தில் 'பெய்யும் மாமுகில்' என்னும் பாட்டிலும் மிகப் பொருத்தமான உவமானங்களால் உவமேயப்பொருள்களைக் கூறாமற் கூறியிருத்தல் காண்க. இங்கு உள்ளாள் என்று கூறாநிற்கையிலேயே தாடகை வந்தது நாடகநிகழ்ச்சி போலக் கூறப்பட்டிருப்பதையும் நோக்குக.

63. இறைக் கடை து டித்த புரு வத்தள், எயி(று) என்னும்
பிறைக் கடை பி றக்கிட ம டித்த பில வாயள்,
மறக் கடை அ ரக்கி, வட வைக் கணல் இ ரண்டாய்
நிறைக் கடல் மு னைத்தென, நெ ருப்(பு) எழ வி ழித்தாள்.

இ - ன். இறுதி (ப் பாகத்திலே) சிறிது துடிக்கின்ற புருவங்களை யுடையவளும் இளஞ்சந்திரனது ஈற்றுப்பகுதிகளென்று சொல்லத் தரும்(கோர)தந்தங்கள் (நன்குவெளிப்பட்டுக்கடைவாய்களுக்குப்)பின்னாகும்படி மடித்த குகையொத்த வாயையுடையவளும் மிக்க பாபியும் ஆகிய அந்த இராட்சசி, (கரிய) கடலிலே (சிவந்த) வடவாமுகாக்கினி இருகூறிகித் தோன்றினாற்போல (க் கருங்கடல் போலப் பரந்த கரிய பெரிய முகத்திலே பெருந்தீச் சுவாலித்தெரிவதுபோலக் கண்கள் சிவந்து விளங்கக் கோபத்) தீத்தோன்ற (க் கண்களை) அலர விழித்துப் பார்த்தாள்.

இறை—சிறிது. கடை—இறுதி (ப் பாகம்). 'இறை கடைதுடித்த' எனற்பாலது எதுகைநோக்கி 'இறைக்கடைதுடித்த' எனப்பட்டது. எயிறு - பல்—வக்கிரதந்தம்—கோர்ப்பல். பிறை — இளஞ்சந்திரன். கடை—இறுதி. பிறக்கிட—பின்ற—பிரந்த. "பின்றல் பிறக்கிடல் பிறகிடலாகும்" (பிங்கல நிகண்டு—கககூந). பிலம்—குகை. மறக் கடை—பாவத்தின் முடிவு—அத்தியந்த பாவம்—மிக்கபாவம். வடவை—வடவாமுகாக்கினி. நிறைக்கடல்—நிறைவுள்ளகடல். இப்பாட்டிற் கூறும் தாடகையின் வலிய கொடிய செயல் தோற்றம் குணங்களுக்கேற்ப, இப்பாட்டு வல்லோசை மிக்குடைத்தாயிருப்பது காண்க.

[பார்த்தவள், “இக்காட்டில் உள்ள யாவும் நிர்மூலமாக அழித்து விட்டேனாதலால், இனி இவளுக்கு உண்ண மாபிசமில்லையே என்று, கருணை தூண்டத் தியாகபுக்தியுடன்வந்தீர்களோ? அல்லது, உங்கள் விதி பிடர்பிடித்துத்தள்ளவந்தீர்களோ? சொல்லுங்கள்” என்று சொல்லிக் “கொல்வேன” என்று அதட்டிச் சூலத்தை யெறியத்தொடங்க, அவளைக் கொல்வது முனிவர்கருத்தென்று குறிப்பால் தெரிந்தும், ‘பெண்கொலை பாவம்’ என்று இராமர் எண்ண, அதனை ஊகித்துணர்ந்த விசுவாமித்திரர் கூறுவார்.]

64. தீ(து) என்(று) உள்ளவை யாவையும் (செய்து), எமைக் கோ(து) என்(று) உண்டிலள்; இத்தனை யே குறை: யா(து) என்(று) எண்ணுவ(து) இக் கொடி யானையும் மா(து) என்(று) எண்ணுதி யோ! மணிப் பூணிராய்.

இ - ள். (கொலையாதி) சகல பாவங்களையும் செய்தவள். (தவத்தால் வற்றித் தசையற்ற எலும்பும் தோலுமேயுள்ள முனிவர்உடல் சாரமற்ற, சக்கையென்று எங்களைத் தன்னுமல் விட்டிருக்கின்றாள், (இவள் செய்யாதுவிட்ட பாவக்) குறை (யின் அளவு எங்களைமட்டும் கொல்லாது விட்ட) இவ்வளவே. இப்படிப்பட்ட கொடியவளை (ப் பூதங்கள் பேய்கள் துட்டமிருகங்கள் முதலிய நாசகரமான கொடியவைகளுள்) எது என்று கருதுதல் தக்கது? (இன்னதென்று தெரியவில்லை; அப்படியிருக்க, இவளைப்) பெண்ணென்று கருதலாமோ!

தீது - பாவம் (ஐங்குறு நூற்றின் அரும்பத அகராதி). கோது - சக்கை. மணிப்பூணிராய் - இரத்திரோபரணங்களையுடையவனே.

65. நாண்மை யே உடை யார்ப் பிழைத் தால், நகை : வாண்மை யே பெற்ற வல் திறல் ஆடவர், தோண்மை யே இவள் பேர் சொலத் தோற்பரேல், ஆண்மை என்னும் அ(து) ஆர் இடை வைகுமே!

இ - ள். “(நாணம் மாதர்க்குரியது. அது இம்மியளவும் இல்லாத இவள் பெண்ணெனற் குரியளல்லள். ஆகலாற் கொல்லற்குரியவளே.) நாணமுடையாகிய பெண்களைக் கொன்றால், அது இகழ்ச்சிக்

கிடமாம். வாளாண்மையுடைய வலியபுருடர்கள், தம் தோள்வல்லமையை இவள் பேர்சொல்லவே தோற்பாரானால், ஆண்மையென்பது (இவளிடத் தன்றி வேறு) யாரிடத்தே தங்கும்!”

நாண்மை - நாணின் தன்மை - நாணம். பிழைத்தல் - தவறுசெய்தல்; இங்கே கொல்லுதலைக் குறித்தது. நகை - இகழ்ச்சி; இகழ்ச்சிக்குக் காரணமானதைக் குறித்தது. வாண்மை - வாள்மை - வாள் (உபயோகிக்குப) வல்லமை. வல் - வலிய. திறல் - வலி. மிக்க வலிமை என்றுபொருள்பட 'வல் திறல்' எனப்பட்டது. தோண்மை - தோள்மை - தோள் ஆண்மை. ஆண்மை எனலும் அது - ஆண்மக்களின் தன்மை (-வீரம்) என்று பொருள்பட 'ஆண்மை' பென்று சொல்லப்படுகின்ற, (சிறந்ததென்று) சுட்டிக் கூறுதற்குரிய குணம். இத்தகைய பொருள் குறித்ததற்கே 'ஆண்மையென்பதியாரிடை வைகுமே' என்றானது 'ஆண்மையென்னும் அ(து) ஆரிடைவைகுமே' என்றார்.

66. ஐயன் அங்கு) அது கேட்டு “அறன் அல்லவாய் எய்தி னும 'இது செய்க' என்று ஏவினால், மெய்ய! நின் உரை வேதம் எனக் கொடு பெய்கை அன்றே அறம் செய்யும் ஆ(று)” என்றார்.

இ - ன். என்று விசுவாமித்திரர் கூறியதைக்கேட்டு இராமர் “சத்தியமூர்த்தியே! தருமவிரோதமானவைகளாய் (க் காரியங்கள்) நேருமானால், (அவற்றை எதன்பாவது) 'இதனைச்செய்வாயாக' என்று தெவரீர் கட்டளையிட்டால், உமது வாக்கை வேதவாக்காகக்கொண்டு (நீர் கட்டளையிட்டபடி) செய்தலன்றே தருமம் செய்யும் முறை” என்றார்.

உண்மையோனே, உண்மையே உருவெடுத்தாற்போன்றோனே பென்று பொருள்படும் 'மெய்ய' என்ற விளியினால் விசுவாமித்திரர் கூறியது உண்மையல்லாமல் வேறுயிராதென்றும், உண்மையின் வழி ஒழுகலே தருமமென்றும், அவர் கூறுவன தோற்றத்தில் அதருமமாக இருந்தாலும் உண்மையில் தருமமே பென்றும் இராமர் குறிப்பித்ததாகக் கொள்க.

[இவ்வளவில், தாடகை இராமர்கருத்தை அறிந்து, சூலம் முதலிய வற்றை யெறிந்து போர்செய்ய, அவர் எதிர்த்துப் போர்செய்தார். முடிவில்,]

67. சொல் ஒக்கும் கடிய வேகச் சுடு சரம் கரிய செம்மல்
அல் ஒக்கும் நிறத்தி னுள் மேல் விடுதலும், வயிரக் குன்றக்
கல் ஒக்கும் நெஞ்சில் தங்கா(து) அப்புறம் கழன்று, கல்லாப்
புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்ன பொருள் எனப் போயிற்(று)அன்றே

இ - ள். இராமர் (முனிவர துசாப) வாக்குப் போலத் தப்பாத) பாணத்தைத் தாடகையின்மீது ஏவினவுடனே, அது, அவள் நெஞ்சிலே(தைத்து அங்கே) தங்காமல் மறுபுறம் (உருவி) நீங்கிக் கல்லாத கீழ்மக்களுக்கு (க் கற்ற) மேல் மக்கள் கூறிய நூற்பொருள் ('ஒரு காதுவழியே புருந்து-இடையே மனத்தே தங்காது - மறுகாது வழியே போனது' என உலகவழக்கிலே சொல்வது) போலப் போய் விட்டது.

'கடிய' 'வேக' என்ற செற்கள், ஒரு பொருள் குறித்தவை; 'அதிவேகமான' என்று பொருள்பட நின்றன. கல்—மலை. வயிரக் குன்றக் கல் ஒக்கும் நெஞ்சு—(சாதாரணமான கல்மலையாகிய மலையாயில்லாமல்) வயிரமலையாகிய மலையை (க் கடினத்திலும் பருமையிலும்) ஒத்த நெஞ்சு. 'கடிய வேக' 'குன்றக்கல்' என்பவைகள் 'மீயிசை ஞாயிறு' 'உயர்ந்து ஓங்கு பெருவரை' போல ஒரு பொருட் பன்மொழி. 'கல்லாப் புல்லர்க்கு' என்று கூறிப்பின் 'நல்லோர்' என்றதனால், நல்லோர் என்பது கற்றாரெனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. இவ்வாதே,

“நல்லார் பிறர் குற்றம் நாடார்: நலம் தெரிந்து
கல்லாதார் என் குற்றம் காண்பரோ?—அல்லாத
என் போல்வார் என்னை இகழ்வரோ? என் கவிக்குப்
பின்பு) ஆரோ சொல்வார் பிழை”

என்ற வெண்பாவிலும்,

“நல்லார்கட் பட்ட வறுமையின் இன்னாதே
கல்லார்கட் பட்ட திரு”

என்ற குறளிலும் 'நல்லார்' என்பது 'கல்லாதார்' என்பதற்கு எதிர் மறையாய்க் 'கற்றார்' என்று பொருள்படவருதல் காண்க. சொல்— நூற்பொருள் (சிந்தாமணி அரும்பதவுரை). பொருளுக்கு உண்மை யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

68. பொன் நெடும் குன்றம் அன்னன் புகர் முகப் பகழி என்னும் அந்நெடும் கால வன் காற்(று) அடித்தலும், இடித்து, வாணில் கல் நெடு மாரி பெய்யக் கடை உகத்(து) எழுந்த மேகம் மின்னெடும் அசனி யோடும் வீழ்வதே போல வீழ்ந்தாள்.

இ - ள். இராமரது பாணமாகிய ஊழிக்காற்று மோதவே, கல் மழை பெய்வதற்காக யுகாந்தகாலத்திலே இடித்துக்கொண்டு ஆகாசத்திலே தோன்றிய மேகம் மின்னெடும் இடியோடும் (பூமியிலே) வீழ்வது போலத் தாடகை (மடிந்து) விழுந்தாள்.

புகர் - கருமைகலந்த பொன்னிறம். பகழி - அம்பு . அசனி - இடி. கரிய பெரிய மேகம் கரிய பெரிய தாடகைக்கும், இடித்தல் அவள் போரில் ஆரவாரித்தலுக்கும், மின் அவள் கோரத்தத்துக்கும், இடி அவள் சாகும்போது கதறியதற்கும் உவமானம். ஆகாசம் அளாவியுறுதலும் கல்மழைபெய்தலும் உவமானமாகிய மேகத்துக்கும் உவமேயமாகிய தாடகைக்கும் பொதுத்தன்மைகள்.

69. பொடி உடைக் கானம் எங்கும் குருதி நீர் பொங்க வீழ்ந்த தடி உடை எயிற்றுப் பேழ் வாய்த் தாடகை, தலைகள் தோறும் முடி உடை அரக்கம்(கு) அந்நாள் முந்தி உற் பாதம் ஆகப் படி இடை அற்று வீழ்ந்த வெற்றி அம் பதாகை ஒத்தாள்.

இ - ள். அந்தக் காடெல்லாம் இரத்தம்பொங்க விழுந்த தடாகை, இராவணனுக்கு இனி நிகழும் தீங்கைத் தெரிவிக்கும் அபசகுனமாக அற்றுவிழுந்த அவன் வெற்றிக்கொடிபை ஒத்(துக்கிடந்)தாள்.

பொடி உடை - புழுதியையுடைய. குருதி - இரத்தம். தடி - (தாடகை உண்ட பிராணிகளின்) சதை. எயிறு - பல். பேழ்வாய் - பெருவாய். அரக்கன் - இரக்கதன் - இராவணன். உற்பாதம் - பின் நிகழும் தீமைகளைக்காட்டும் குறி. படி - பூமி. பதாகை - கொடி. தாடகையினது நீண்டவுடல் கொடிபின் கம்பத்துக்கும், அவள் உடலினின்று பொங்கிய இரத்தப்பரப்பு கொடிச்சீலைக்கும் உவமம். கீழ்வீழ்ந்துகிடத்தல் இரண்டுக்கும் பொது.

70. கான் திரிந்(து) ஆழி ஆகத் தாடகை கடின மார்பத்(து) ஊனறிய பகழி வாய் ஊ(ந்) ஒழுகிய குருதி வெள்ளம், ஆன்ற அக் கானம் எல்லாம் ஆபின், அந்தி மாலைத் தோன்றிய செக்கர் வானம் தொடக்(கு) அற்று வீழ்ந்த(து) ஒத்தே.

இ - ள். (அவள்விழுந்த அந்தக்) காடு (தன் நிலை) மாறிக் கடலாகும்படியாக, அவள் மார்பிலே அழுந்திய அம்பு (தைத்த) வய்வழி ஒழுகிய இரத்தப் பிரவாகமானது, சாயங்காலத்திலே தோன்றும் செவ்வானம் (ஆகாயத்திலே தொடுப்புண்டிருந்த) தொடுப்பு அற்றுக் கீழ்வீழ்ந்ததுபோல, அக் காடெல்லாம் பரவியது.

கான் - காடு. ஆழி - கடல். மார்பம் - மார்பு. பகழி - அம்பு. குருதி - இரத்தம். ஆன்ற - அகன்ற. ஆபின - பரவின; “எங்கும் ஆகிய உன்னை” (பாரதம் பதினேழும் போர்ச்சுருக்கம்-௨௪௬). தொடக்குகட்டு. தூங்கப்பட்டுத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு விதானம் தூக்கியிருந்த கயிற்றி ன்கட்டு அறுபட்டுக் கீழேவிழுவதுபோல, செயற்கையாக வன்றி இயற்கையாக ஆகாயத்தில் தங்கிய செவ்வானம் “தொடக்கற்று வீழ்ந்தது” எனச் சாதுரியமாகக்கூறிக் கவி, வாசிப்போர் மனத்திலே மயக்கவுணர்ச்சி உண்டாம் படி செய்தது கவனிக்கத்தக்கது.

71. வாசநாள் மலரோன் அன்ன மா முனி பணி மறாத

கா(சு) உலாம் கனகப் பைம் பூட் காசுத்தன் கன்னிப் போரில், கூசி, வான் அரக்கர் தங்கள் குலக்(து) உயிர் குடிக்க அஞ்சி ஆசையால் உழலும் கூற்றும் சவை (சிறிது) அறிந்த(து) அன்றே.

இ - ள். விசுவாமித்திரர் கட்டளையை மறுக்கா(து செய்த இராமரது முதற்போரிலே, அரக்கர்கூட்டத்தின் உயிரை உண்ணக் (கருதி, உண்டால், தன் உயிர்க்கு அபாயம் வருமேயென்று, நோயுற்ற கண் ஒளியைநோக்கக் கூசுவதுபோலக்) கூசிப் பயந்து (சமயம் வாய்த்தபோது உண்ணவேண்டுமென்று) ஆசையோடு அலைந்துகொண்டிருந்த யமன் (அரக்கர் உயிரின்) உருசியைச் சிறிது தெரியலானான்.

நாள் மலர் - அன்றுபூத்த பூ - புதுப்பூ மலரோன் - (அப்படிப்பட்ட தாமரைமலரில் வசிக்கும்) பிரமன். காசு - இரத்தினம். உலாம் - (உலாவும்) இங்கே எதிகையில் ‘இழைத்த’ என்று பொருள்படநின்றது. ‘கனகப் பைம்பூண்’ என்பதைப் ‘பைங்கனகப்பூண்’ எனக் கூட்டிப் பசும்பொன்பொருளம் எனப் பொருள் செய்க. பூட்காசுத்தன் - பூண்காசுத்தன் - பூணையுடைய அல்லது பூணையணிந்த இராமன். கன்னிப் போர் - முதற்போர். கன்னி முதலாவதென்று பொருள்படநின்றது. முதல்முறையாகச் செய்யும் தொழில்களைக் கன்னி (-Maiden) என்ற

அடைசேர்த்துக் கூறுவது ஆங்கிலத்தும் உண்டு. ஒருவருடைய பிரதமப் பிரசங்கத்தைக் கன்னிப்பிரசங்கம் (Maiden speech) என்பது ஆங்கில வழக்கு. குலம் - 1. கூட்டம்; (பேடிப்போர் வல்லாக்கர் பெருங்குலத்தை' இராமா. சூர்ப்ப. க௨௩ சங்க அகராதி.) 2 வமிசம். அரக்கர் குலத்துயிர் - 1. இராட்சச வமிசத்தாரது உயிர்; 2. ராட்சச சமூகத்தின் உயிர். உழலும் - (சமயம் நோக்கி) அலையும். “ ஆட்பார்த்துழலும் அருளில் கூற்று”. நாலடி.

72. “யாமும் எம் இருக்கை பெற்றேம்! உனக்கு இடையூறும் இல்லை! கோமகன்(கு) இனிய தெய்வப் படைக்கலம் கொடுத்தி!” என்று மாமுனிக்(கு)உரைத்துப்பின்னர், வில்கொண்டமழை அன்னுன்மேல் பூ மழை பொழிந்து, வாழ்த்தி விண்ணவர் போயி னாரே.

இ - ள். (“தாடகைவதை, இராவணாதி அரக்கர் முடிவதற்கு நிச்சயமான அறிகுறி! அவர்கள் முடியவே, அவர்களாற் பறிக்கப்பட்ட) எங்கள் இருப்பிடங்களை நாங்கள் பெற்றேங்களாயினேம்! (உம்முடைய தவத்துக்கும் வேள்விக்கும் இடையூறுசெய்யவரும் அரக்கர் இராமரால் மடிவாராதலால்) உமக்கு (இனி) இடையூறு (வருதல்) இல்லை. (எங்கள் அமிசமாக உம்மிடத்தேயுள்ள) தேவாஸ்திரங்களை அவருக்குக் கொடுப்பிராக!” என்று (நிகழ்ந்தபோரை விண்ணினின்று நோக்கிக்கொண்டிருந்த) தேவர்கள், விசுவாமித்திரருச்சக்கூறி (வான) வில்லோடுகூடிய மேகத்தை ஒத்தவராகிய (கோதண்ட) ராமர் மீது பூ மழை பொழிந்து, அவரை ஆர்வதித்து (த் தத்தம் இடங்களைநோக்கி)ச் சென்றார்கள்.

இருக்கை—இருப்பிடம்—குடியிருக்குமிடம். கோமகன்—இராச குமாரன்—இராமன். தெய்வப்படைக்கலம்—தேவாஸ்திரங்கள்; “ஆறிய அறிஞன்” என்னும் வேள்விப்படலப்பாட்டில் இவைகளையே “உம்பர்தம் படைகள்” என்றார். கொடுத்தி—கொடுப்பாய். வில்கொண்டமழை—வானவில்லோடும் விளங்கும் மேகம். அது வில்லேந்திய கருநிறமுள்ள இராமருக்கு உவமானம். ‘எம் இருக்கைபெற்றேம்’ ‘உனக்கு இடையூறும் இல்லை’ என்பவைகளில் எவ்வளவு விரீவான பொருள்கள் எவ்வளவு சுருக்கமான சொற்களால் உய்த்துணரவைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நோக்குக.

வேள்விப்படலம்.

(விசுவாமித்திரர்செய்த வேள்வியைக் கூறுவது.)

[விசுவாமித்திரர் ஆயுதங்களை மனமுவந்து இராமருக்குக் கொடுத்தார்.]

73. ஆறிய அறிஞன் கூறி அளித்தலும், அண்ணல் தன் பால்
ஊறிய உவகை யோடும் உம்பர் தம் படைகள் எல்லாம்,
தேறிய மனத்தான் செய்த நல் வினைப் பயன்கள் எல்லாம்
மாறிய பிறப்பில் தேடி வருவ போல் வந்த அன்றே

இ - ள். தேவாயுதங்களெல்லாம், தம்மை விசுவாமித்திரர் இராம
ருக்குக் கொடுத்தஉடனே, ஒருவன் முன்சென்மத்திற் செய்த புண்ணிய
பலமெல்லாம் அவனுடைய மறு சென்மத்தில் அவனைத்தேடி அடைவது
போல, இராமரிடம் சந்தோஷத்துடன் அடைந்தன.

ஆறிய—1. “(காமவெகுளி மயக்கங்கள்) தணிந்த;” 2. (“அரக்க
ராலாடதுயர்) தணிந்த.” “ஆறிய கற்பின் அடங்கிய சாயலன்”
என்றும், “ஆறிய கற்பிற் தேறிய நல்விசை—வண்டார் கூந்த லொண்
டொடி” என்றும் பதிற்றுப்பத்தில் 16-ஆம் பாடலிலும் 90-ஆம்
பாடலிலும் வருகின்றன. இவற்றில் ‘ஆறியகற்பு’க்கு ‘அறக்கற்பு’ என்
பது பொருள். (பதிற்றுப்பத்து அரும்பதவுரை). இதனால் ‘ஆறிய
அறிஞன்’ என்பதற்கு ‘அற அறிவு உடையவன்’ என்று பொருள்
கொள்ளலாம் போலும். கூறி-(அந்த அந்த அஸ்திரங்களுக்குரிய மந்
திரங்களை) உபதேசிக்க. தேறிய-(சந்தேசம் இல்லாமல்) தெளிந்த
‘வருவது,’ ‘வருவ’ எனக் துவ்விசுதி கெட்டுநின்றது. மாறிய பிறப்பு-
மாறாகியபிறப்பு - வேறாகிய பிறப்பு - மறுபிறப்பு. “தேறிய மனத்தான்
செய்த நல்வினைப் பயன்க ளெல்லாம்- மாறிய பிறப்பில் தேடி வருவ
போல்” என்றது,

“பல் ஆவுள் உய்த்த விடினும் குழக் கன்று
வல்லதாம் தாய்நாடிக் கோடலைத்-தொல்லைப்
பழவினையும் அன்ன தகைத்தே தற் செய்த
கிழவனை நாடிக் கொளற்கு”

என்ற நாலடியார் வெண்பாவின் கருத்தைத் தழுவினது.

[பின்பு மூவரும் வழிச்சென்று ஒரு சோலையை அடைய, “இத
யாது” என்று இராமர் வினவ முனிவர் கூறுவார்.]

74. தங்கள் நாயகரிற் றெய்வம் தவம் பிறி(து) இல என்(று) எண்ணும் மங்கைமார் சிந்தை போலத் தூயது ; மற்றும் கேளாய், எங்கள் மா மறைக்கும் தேவர் அறிவிற்கும் பிறர்க்கும் எட்டாச் செய்கண் மால் இருந்து மேல் நாள் செய் தவம் செய்த(து) அன்றே.

இ - ள். “ தங்கள் கணவரினும் சிறந்த தெய்வமும் தவமும் வேறில்லையென்று கருதும் (கற்புடைய) மாதர் மனம்போலப் பரிசுத்த மாயிருப்பது (இந்தச்சோலை): இன்னும் (இதன்பெருமையைக்) கேளும். நான்குவேதங்களுக்கும், தேவரது அறிவுக்கும் மற்றெவர் (அறிவு)க்கும் எட்டாத திருமால் முன்னாளிலே இங்கேயிருந்து தவஞ்செய்யப்பெற்ற (மகிமை உடைய)து.

[அவர் இங்கிருந்தகாலத்தில், மாவலிச்சக்கரவர்த்தி மூன்றுலகங்களையும் கவர்ந்து, ஒரு பெரிய யாகஞ்செய்யத்தொடங்கி, யாசகர்க்கு வேண்டியவை யாவையும் கொடுக்கத்துணிந்தவனாயிருந்ததை அறிந்து “அவனை ஒடுக்கி இந்திரனுக்கு அரசுநல்கவேண்டும்” என்று தேவர்கள் திருமால்பால் இரந்தனர். அவர் அதற் கியைந்தார்.]

75. காலம் று னித்(து) உணர் காசிப னுக்கும்
வால் அதி திக்கும் ஓர் மா மக(வு) ஆகி,
நீல நி றத்து நெ டும் தகை வந்(து) ஓர்
ஆல் அமர் வித்தின் அ ரும் குறள் ஆனன்.

இ - ள். காசிபருக்கும் (அவர்மனைவி) அதிதிக்கும் பிள்ளையாய் (மிகப்பெரிய) ஆலமரம் அடங்கிய (அதன் நுண்ணிய) வீதைபோலத் தமது விசுவரூபமடங்கிய சிறிய வாமனமூர்த்தியாய் மகாவிட்டுணு அவதரித்தார்.

நுனித்து உணர்-நுட்பமாக அறிகிற. வால்-தூய. குறள்-குள்ளன்

[“ அவர் மாவலிபாற் போக, அவன் உபசரித்து, ‘உம்மினும் சிறந்த பிராமணைத்தமர் இவர் ; நீர் வாப்பெற்ற என்னினும் சிறந்தாரும் இவர்’ என்று கூற, அவர் யாசகருக்கு அவர் ஆசைக்கும் அதிகமாகக் கொடுக்கும் நின்பால் வந்தவர் சிறந்தவர் ; வராதவர் சிறவாதவர் என, அவன் ‘உமது விருப்பம் யாது?’ என, அவர் ‘மூன்றடிமண்’ என, உடனே அவன் ‘தந்தேன்’ என, அப்போது சக்கிராசாரியார் ‘இவ்வருவம் வஞ்சகமானது ; இவர் அண்டம் உண்ட நெடுமால், என்று தெரிந்து

கொள்' என்று கொடுப்பதைத் தடுக்க, அவன் அவரைநோக்கிக் கூறுவான்.]

76. நினைக்கிலை என் கைநி மிரந்திட வந்து,
தனக்கு) இய லா வகை தாழ்வது தாழ்வு) இல்
கனக் கரி யானது கைத் தலம் என்னில்,
எனக்கு) இதன் மேல் நலம் யாது கொல்! என்றான்.

இ - ன். “(கொடுத்தற்கு) என்கை மேலாக உயர, (வாங்குதற்கு) தன் தகுதிக்கு ஏலாதவாறு (கீழாகத்) தாழ்வது திருமாலின் கையே யானால், எனக்கு இதனினும் மேம்பட்ட நன்மை யாதுளது!” என்றான்.

நினைக்கிலை - (சரியாக) நினைக்கின்றாயில்லை - உன் எண்ணம் தப்பு. தாழ்வு இல் - எவ்வகைத் தாழ்வும் இல்லாத. கனக்கரியான் - மேகக் கறுப்புநிறமுடையான் - விட்டுணு. கனம் - மேகம்.

77. வெள்ளியை ஆதல் வி எம்பினை மேலோர்,
வள்ளியர் ஆக வ முங்குவ தல்லால்,
எள்ளுவ என்? சில இன் உயி ரேனும்,
கொள்ளுதல் தீது; கொ டுப்பது நன்றால்.

இ - ன். (நீர்) வெள்ளறிவுடையீர் ஆதலைக் கொடுப்பதைத் தடுத்தும் கூறியதனால் வெளிப்படும்படி) உரைத்தீர். மேலோர், கொடையாளராகக் கொடுப்பதல்லாமல், (கொடுத்தால் இகழ்வாமென்று) இகழ்வன யாவை? (அவை, மாதாதுகற்பு, மைந்தாதுமானம் போன்ற) சிலவே. இனிய உயிரையாயினும் (அதனைநீக்கப் புகுந்தானைக் கொல்லுதல் முதலிய வேறு வகையால் விலக்கமுடியாமல் அவனை) யாசித்தது (அது நீங்காது நிற்க) ப் பெறுதல் தீமைபாம்; (கன்னன் தனக்குப் பிராணாதார மாய்ப் பிராணனையாகிய கவசகுண்டலங்களைக் கொடுத்ததுபோல உயிரையும்) கொடுப்பது நன்மையாம்.

வெள்ளியை-1. சுக்கிரன் என்னும் பெயருடையாய்; 2. வெள்ளறிவுடையாய். வெள்ளறிவுடையாய் என்று வெளிப்படையாகக் கூறாமல், குறிப்பாக 'வெள்ளியை' என்று ஆசிரியரைதலின், சிலேடையாகக் கூறினான். 'வெள்ளியை' என்பதற்குச் சுக்கிரன் என்னும் பெயருடையாய் என்று பொருள்கொள்ளும்போது, 'ஆதல் விளம்பினை' என்பதற்கு (உன்புத்திக்கு நல்லது) ஆதலைச் சொன்னாயென்று பொருள்கொள்க. இப்பாட-

டின் நான்காம் அடியில், கொள்ளுவது தீது என்பது 'கொள்ளுதல் தீது' என வந்ததுபோல ஆவது ஆதல் என வந்தது. ஆவது-ஆகும் காரியம்; "ஆவது கருதானாகில் அமைச்சர்சொற் கேளானாகில்" (பாரதம் கிருட்டிணன் றாதுச்சருக்கம் கசஉ). எள்ளுவ - எள்ளுவன-இகழ்வன. என் - என்ன - யாவை? "என்னே செயவேண்டிற் றவையெல்லாம்" கந்தபு. அசுரர் தோற்று. ௩. (சங்கஅகராதி). "கொள்ளுதல் தீது கொடுப்பது நன்றால்" என்றது "நல்லாறெனினும் கொளல் தீது மேலுலகம்-இல்லெனினும் ஈதலே நன்று" என்ற குறட்கருத்தைக் கொண்டது. ஸ்ரீ. அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையும், ஸ்ரீ. த. கனகசுந்தரம் பிள்ளையும் 'மேலோய்! வள்ளியராகி வழங்குவதல்லார் எள்ளுவதென்கில்' என்ற பாடங்கொண்டு, 'வழங்குவதல்லார் எள்ளுவதென்கில்' என்பதற்குக் 'கொடுப்பதைக் கொடாதவர் சிலவார்த்தை கூறி இகழுவதென்' என்று பொருள் கூறியிருக்கின்றனர்.

78. மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவ ரல்லர்கள்; மாயா(து)

ஏந்திய கைகொடு இ ரந்தவர், எந்தாய்!

வீந்தவ ரென்பவர்: வீந்தவ ரேனும்

ஈந்தவ ரல்ல(து) இருந்தவர் யாரே!

இ - ள். இறந்தவர் இறந்தவரல்லர்; (பின்னை யாவர் இறந்தவரெனின், இரத்தவினும்-இறத்தல் நன்றென்று) இறவாமல் (பொருள்வாங்குதற்கு) ஏந்திய கையொடு இரந்தவர் (இருந்தும் செத்தாரொத்தாராதலால்) இறந்தவர்: ஈந்தவர் (பூத உடம்பு ஒழிய) இறந்தாரானும் அவரன்றி (உலகத்திற் புகழுடம்போடு) இருந்தவர் யாவர்!

கைகொடு - கைகொண்டு. எந்தாய் - எம் தந்தையே. குருவாதலால் இவ்வாறு விளித்தான். வீந்தவர் - இறந்தவர். 'இவ்வாழ்வானென்பான்' என்ற குறளில் 'என்பான்' என்பது 'என்று சொல்லப்படுவான்' என்றபொருளில் வருதல்போல, 'வீந்தவரென்பவர்' என்பதனில் "என்பவர்" என்று சொல்லப்படுவர் என்று பொருள்பட வந்தது.

இக்கவி, மேல்நோக்காக நோக்க, விரோதப்பொருள்களும், உள் ஆழ்ந்துநோக்க, மிகப் பொருத்தமான பொருள்களும் உள்ளது; ஈந்து (புகழுடம்பை சிமத்தி) இறந்தார், தோற்றத்தில் இறந்தாரேயன்றி, உண்மையில் இருந்தாரென்றும், இரந்து (அந்தஇழிவினால் நடைப்பிண

மாய்) இருந்தார், தோற்றத்தில் இருந்தாயேன்றி, உண்மையில் இறந்தா
ரென்றும் உய்த்துணரும்படி கூறி, ஈதலின் சிறப்பையும், இரத்தலின்
இழிவையும் மிகஇனிமைகயாகப் பசுமரத்தாணிபோல மனத்தில் நன்கு
அழுந்தும்படி வற்புறுத்திக் கூறுவது. இது, இனிய கவிகளுட்சிறந்த
இனிய கவிகளுள் ஒன்று.

[‘கொடுப்பவனைத் தடுப்பவன் கொடுப்பவனையும் தன்னையும் பாவத்
துக்குள்ளாக்கிக் கெடுப்பவன்; இருவரையும் கெடுப்பதால், கொடுப்ப
தைத் தடுப்பதைப்போலக் கெடுப்பதொன்றுமில்லை. ஆதலால், கொடுப்
பது தடுப்பது உமக்கு அழகன்று என்று கூறினான்].

79. கயம் தரும் நறும் புனல் கையில் தீண்டலும்,
பயந்தவர் களும் இகழ் குறளன் பார்த(து) எதிர்
வியந்தவர் வெருக் கொள, விசம்பின் ஓங்கினான்
உயர்ந்தவர்க்கு) உதவிய உதவி ஒப்பவே.

இ - ள். (பின்பு அவன் ‘நீர் வேண்டிய மூன்றடி மண் தந்தேன்’
என்று வார்த்த தான) நீர் கையிற் பட்டவுடனே, (‘காக்கைக்கும் தன்
குஞ்சு பொன்குஞ்சு,’ ‘குரங்குக்கும் தன்குட்டி பொன்குட்டி’ என்ற
வாறு தம் பிள்ளை எவ்வளவு விநுபியானாலும் கண்டுமகிழும் இயல்
புடைய) பெற்றோருமே (அருவருத்து வெறுத்து) இகழும்படியுள்ள
குள்ளர், எதிர்(நின்று) பார்த்தோர் (முதலில்) ஆச்சரியப்பட்டு(ப் பின்பு)
பயம் அடையும்படி, உத்தமர்க்கு உபகரித்த உபகார (பல) ம் (ஒன்று
பலகோடி மடங்காக வளர்தல்) போல, ஆகாயம் (அளாவ) வளர்ந்தார்.

கயம் - குளம். நறும்புனல் - நல்லநீர். நறுமை - நன்மை. ‘நறுந்
தொகை’ என்னும் நூற்பெயரில் ‘நறும்’ என்பது ‘நல்வழி’ ‘நன்னெறி’
என்பவற்றிலுள்ள ‘நல்’ போல, ‘நல்ல’ என்ற பொருள்பட நிற்றல்
காண்க. பயந்தவர் - பெற்றவர். குறளன் - குள்ளன் - வாமனராக
அவதரித்த திருமால். ‘எதிர் (எதிரில்) பார்த்து’ என வரற்பாலது
செய்யுளாதலால், ‘பார்த்தெதிர்’ எனப் பிறழ்ந்துவந்தது. வியந்தவர் -
அதிசயித்தவர் (ஆகி). வெரு - பயம்; வெருவு எனவும் வரும்.

தம் பிள்ளைகள் விகாரநுமாயிருப்பினும், பெற்றோருக்கு அழகா
கத் தோன்றுவதும், வாமனர் வடிவத்தை முதலிற்கண்டபோதும் அது

வளரத்தொடங்கியதைக் கண்டபோதும் ஆச்சரியப்பட்டவர்கள் அவ் வடிவம் பயங்கரமான பரிமாணம் அடையலுறவே பயப்படலுற்றதும் ஆகிய இயல்பான மனத்தன்மைகளைக் கவி இனிது கூறியிருக்கின்றனர். அவர், தாம் இப்பாட்டிற் கூறக்கருதியது ‘ஒங்குண்’ என்று மூன்றாம் அடி முடிந்ததனோடு கூறிமுடிந்துவிட, நான்காம் அடியைப் பூரிப்பா ராய், “உதவி வரைத்(து) அன்(று) உதவி; உதவி - செய்ப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து” என்ற குறளிற்கூறிய வுண்மையைத் திருட்டார் தப்பித்திப் பூரித்தார்போலும். அத் திருட்டார்ந்த விளக்கம் வரு மாறு:—இப்போது கூறப்பட்ட உபகதையில் ‘உதவிசெய்யப்பட்டார்,’ உலகம் தோன்றிய காலமுதல் உதவிசெய்யப்பட்டாரெல்லாநிலும் உத்தம ரென்பதை விளக்கும் புருடோத்தமப் பெயரினராகிய மகாவிட்டுணுவே. அவருக்குச் செய்த வுதவி எவ்வளவு சிறிதாயினும் அவ்வுதவிப்பயன் அவரவ்வளவு பெருமையை யுடையதாம். அவர்க்குச்செய்த வுதவி அவரது வாமனவடிவம்போலச் சிறிது; அவ்வுதவிப்பயன் அவரது விசுவரூபம்போலப் பெரிது.

மேற்கூறியவாறு, கவி, மூன்றாம் அடியோடு தம் கருத்துக் கூறப் பட்டு முடிந்துவிட, நான்காம் அடியை ஒரு சிறந்த திருட்டார்ந்தத்தால் நிரப்பினாரென்பதன்றி, வாமனர் விசுவரூபமெடுத்தற்குச் சிறந்த திருட் டார்ந்தமாகவும், உயர்ந்த நீதிபோதிப்பதாகவும் ‘உதவிவரைத்தனறு’ என்ற குறள் தம்மனத்தே உதயமாக, அதனை அழகாகச் சுருக்கி, “உயர்ந்தவர்க் குதவிய உதவி யொப்பவே” என்ற மகுடமாக முற்று மோனைபெற்ற நான்காம் அடியை முதலில் ஆக்கிக்கொண்டு பின்பு மற்றை மூன்றடிகளைச் சமர்த்தித்தும் இருக்கலாம். அப்படியிருப்பினும், அது வும், அம்மூன்றடிப் பொருட்பொலிவை நோக்குவார்க்கு அவரது கவி சாதுரியத்தை நன்கு விளக்குவதாம்.

[“ஆகாயம் அளாவ வளர்ந்தவரது ஒரு கால், பூமிமுழுதும் வியா பித்து, அதற்குமேற் பூமியில்லையாதலால், அவ்வளவில் நின்றது; பூமி விரியுமாயின், அதுவும் விரிவதாய் நின்றது: மற்றொருகால் வானமெல் லாம் பாந்து மேற்செல்ல இடமின்றி மீண்டது; வானம் மேற்கொண்டு பாவுமாயின், அதுவும் பாவுவதாம். இவ்வாறு அவர் மண்ணையும் வின் னையும் இரண்டடியாக அளந்து, மூன்றாம் அடி அளவுக்கு வேறிடமின்

மையால், மாவலியின்சரீரத்தையே அளவிடமாக்கி அவனைத் திருவடிக் கீழ் இருத்தினார். பின்பு இவ்வனம்நீங்கிச் சென்றார். அவர் இருந்த இந்த இடத்திலேயே யான் யாகம்செய்வேன்” என்று கூறி விசுவாமித் திரர் வேள்விசெய்யத் தொடங்கினார்.]

80. எண்ணுதற்(கு) ஆக்க(கு) அரி(து) இரண்டு மூன்று நாள்
விண்ணவர்க்(கு) ஆக்கிய முனிவன் வேள்வியை
மண்ணினைக் காக்கின்ற மன்னன் மைந்தர்கள்
கண்ணினைக் காக்கின்ற இமையின் காத்தனர்.

இ - ள். இராம லக்குமணர்கள், கண்ணை இமைகாத்தல்போல, விசுவாமித்திரரது வேள்வியை (மற்றவர்கள்) நினைத்தற்கும் (நினைத் தாலும்) செய்தற்கும் அரிது (ஆனளிதமாகக்) காத்தார்கள்.

எண்ணுதற்கு அரிது ஆக்க அரிது என இயைக்க. ஆக்க-செய்ய. ஆக்கல்-செய்தல் (உ-ம்) “திக்கொர் நாலிரண்டினூர் தன்செய்ய-கோல் வரும்படியே யாக்கிக் கொணர்ந்தன திறைகள்” பாரதம், இராச ௬௬. (சங்க அகராதி). இரண்டு மூன்று நாள்-ஆறு நாள். விண்ணவர்க்கு ஆக்கிய-தேவர்களுக்காக (அவர் பிரீதிப் பொருட்டு)ச் செய்த. இமை யின்-இமைபோல.

எண்ணுதற்கு ஆக்க அரிது (ஆக்க) காத்தனர் எனக் கூட்டுக. இவ்வாறு கூட்டிப் பொருள் கொண்டாரன்றி, “எண்ணுதற்காக்கரி திரண்டு மூன்று நாள்-விண்ணவர்க்கு ஆக்கிய முனிவன்வேள்வி” என் பதற்கு “நினைக்கவும் செய்யவும் அருமையாக ஐந்து நாண் மீன்களைத் தன் கட்டளையை அவமதித்த தேவர்கள்பொருட்டுப் படைத்த முனிவனது யாகத்தை” என்றும், “நினைக்கவும் செய்யவும் அரிய, ஆறுநாளும் தேவர் பொருட்டுச் செய்த முனிவனது யாகத்தை” என்றும் பொருள் கொண்டாரும் உண்டு. நாள், மீன், நட்சத்திரம் என்பவை ஒருபொருள் குறித்தவை. வேள்விசெய்த நாள்கள் ஆறு என்று வான்மீகத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மன்னன்-தசரதன். மைந்தர்கள்-இராமலக்குமணர்கள்.

“இமையின் காத்தனர்”-இதற்கு நிலையாயிருக்கும் சீழிமையை அசைந்துகொண்டிருக்கும் மேலிமை தட்டிவருவதுபோல, ராமன் சாரிவந்து, ஓரிடத்தில் நின்ற லக்ஷ்மணனைத் தட்டிக்கொடுத்தான் என்று விசேஷார்த்தம் சொல்வது வழக்கமாயிருக்கிறது. இது, கம்பனாலேயே சொல்லப்பட்டதாகவும் கர்ணபரம்பரை. ஆனால், ‘இமைகள் கண்ணைக் காப்பதுபோல அருமையாகக் காத்தார்கள்’ என்ற பொருளில் உள்ள சுவை, இந்த விசேஷார்த்தத்தில் இல்லை. இதற்கடுத்தபாட்டில் இரண்டு வீரரும் திரிந்தார்கள் என்று கவி சொல்லுவதைக்கூடக் கவனிக் காமல் விசேஷார்த்தம் கற்பித்திருப்பது விநோதமாயிருக்கிறது.

“விசேஷார்த்தங்களில், பெரும்பான்மை உண்மையானருசியற்றவைகளாகவேயிருக்கின்றன. ஆனால், செய்யுளுக்கு அமோகமாக விசேஷார்த்தங்கள் சொல்லுகிறவர்கள் மகா ரஸிகர்கள் என்ற அநர்த்தமான அபிப்பிராயம் நாட்டில் மிக அதிகமாயிருக்கிறது. இந்த அபிப்பிராயம் என்று நீங்குகிறதோ அன்றுதான் உண்மையானசுவை பிறக்கும்” (ஸ்ரீ. வ. வெ. ஸுப்ரம்ஹண்ய ஐயர் கம்பராமாயணச்சுருக்கம் பாலகாண்டம் அருட்பொருள்விளக்கம் பக்கம் ௧௪௦-௪௧.)

[அவ்வாறு காத்த ஆறுநாள் முடிவிலே வில்லும் வாளும்தாங்கிய அரக்கர்படை, வில்லோடும் மின்னோடுங்கூடிய கார்மேகப்போல, ஆகாயத்திலே திரண்டு இடிபோல ஆரவாரித்து, மழைபோல அம்புபொழிய, இராமர் அவைகளைத் தமது பாணங்களால் விலக்கி, ஓர் அம்பால் தாடகைமக்கள் இருவரில் மாரீசனைச் சமுத்திரத்திலே யெறிந்து, மற்றோரம்பால் சுவாகுவைக் கொன்று, வேறுகணைகளால் அரக்கர் தலைமலைகளும், இரத்த ஆறும் புரளும்படிசெய்ய, உயிர்தப்பிய இராக்கதர் ஓடியொழிந்தார்கள். வேள்வி விக்கினமின்றி முடிந்தது. அப்போது விசுவாமித்திரர் மனமுவந்து இராமரை நோக்கிக் கூறுவார்.]

(தொடரும்.)

வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார்.

ஸ்ரீ :

4000 பிரபந்தங்களின் சாற்றுப்பாக்கள்.

நாலாயிரதிவ்வியப்பிரபந்தங்களின் பதிகங்களின் இறுதியிற் காணப்படும் சாற்றுப்பாசரங்கள், அந்தந்த ஆழ்வார்கள் இயற்றியவை யாகவே கருதப்பட்டுவருகின்றன. ஆனால் இக்கொள்கை சமீபத்தில் உண்டானதல்ல. கி. பி. பதினான்காவது நூற்றாண்டிலிருந்த வேதாந்த தேசிகர் இயற்றிய “பிரபந்தசார”த்திலேயே இது ஆதரவுபெற்றிருக்கிறது. இந்நூலில், ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருடைய அருளிச்செயல்களின் பாசரத்தொகை 4000 என்று கணக்கிட்டுக் கூறப்பட்டிருப்பதுடன் அவர்களில் ஒவ்வொருவரும் இயற்றிய பாக்களின் தொகையும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், பிரபந்தங்களின் பதிகமுடிவிற்காணப்படும் சாற்றுப்பாக்களை விடுத்தால் இவ்விருவகைக்கணக்கையும் தலைக்கட்டமுடியாது.

பிள்ளானுடையநோக்கம்.

கி. பி. பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டில் திருவாய்மொழிக்கு மணிப்பிரவாளநடையில் விபாக்கியானம்செய்தருளிய திருக்குருகைப் பிராண்பிள்ளான் திருவாய்மொழியின் சாற்றுப்பாக்கள் சடகோபரால் இயற்றியவை என்றாவது அல்ல வென்றாவது ஒருதலையாக ஒன்றும் கூறினரில்லை. ஆனால் இப்பாக்களுக்கு இவருதவிய விபாக்கியானத்தை உற்றுநோக்குமிடத்து, இவை சடகோபர் அருளியவையல்லவென்று இவர் கொண்டனரெனத் தோன்றுகிறது.

சாற்றுப்பாக்கள் இல்லாத பிரபந்தங்கள்.

நாலாயிரத்தின் பிரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் இப்பாக்கள் பொருந்தியிருக்கின்றனவென்று கொள்ளுதற்கு இடமில்லை. பொய்கையாருடைய திருவந்தாதிமுதலிய ஐந்து திருவந்தாதிகள், திருச்சந்த விருத்தம், அமலனாசிபிரான், திருவாசிரியம், திருவெழுகற்றிருக்கை, பெரியதிருமடல், சிறியதிருமடல் ஆகிய இந்த 11 பிரபந்தங்களிலும் சாற்றுப்பாக்கள் காணப்படவில்லை. மற்ற 12 பிரபந்தங்களும் அவைகளுடன் பொருந்திவிளங்குமவையாகும்.

ஆராய்ச்சிமுக்கியம்.

சிலர் இப்பாசரங்களை இயற்றியவர் யாவர் என்பதை இப்பொழுது ஆராய்வது பபனுடைத்தல்லவென்று கொள்ளுவர். ஆனால் இது சரியாகாது. திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரியதிருமொழியின் 18 ஆவது பதிகத்தின் கடைசிப்பாட்டில் “தொண்டையர்கோன்வணங்கும் வயிரமேகன்” என்று, வயிரமேகதந்திதுர்க்கன் என்பான் ஒரு சாளுக்கியசக்கிரவர்த்தியின்சிறப்புக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஒருநண்பர், இப்பாட்டு இவ்வாழ்வார் இயற்றியதாகக்கொண்டு இவர் இச்சாளுக்கியமன்னன்காலத்துக்குப் பின் தோன்றியவரென்று இவருடையகாலத்தை நிர்ணயத்திருக்கின்றனர். ஆகையால் சரித்திரஉபயோகத்துக்கு இவ்விஷயத்தை ஆராய்ந்து முடிவுகட்டுவது இன்றியமையாததாகும். ஆனால் ஆராயுமிடத்து, இப்பாக்கள் ஆழ்வார்கள் அருளியவையல்லவென்று முடிவுநேர்ந்தாலும், இது இவைகளின் தொன்மைக்கும் பெருமைக்கும் எவ்வகையினும் இழுக்காகாது.

(1) பெரியாழ்வார்.

பெரியாழ்வாருடைய திருமொழியின் சாற்றுப்பாசரங்கள் அவ்வாழ்வார் இயற்றியவையல்லவென்றுகொள்ளுதற்குச் சிலகாரணங்கள் தோன்றுகின்றன.

தற்புகழ்ச்சி.

இவர் திருமொழியின் சாற்றுப்பாக்கள் அவைகளையோதவோர் நன்மக்களையும், செல்வத்தையும், பேரின்பவீட்டையும் பெறுவர் என்று கூறுவதுடன் ஆழ்வாரையும், “பாராரும் புகழ்புதுவைப் பட்டர்பிரான்” என்றும் “நால்வேதக்கடலமுதை * * வேதாந்தவிழுப்பொருளின் மேலிருந்தவிளக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனனே” என்றும் “மெய்ந்நாலன் மெய்யடியான் விட்டுசித்தன்” என்றும் பலவிதமாகப் புகழ்கின்றன.

ஆனால், ஆழ்வாருடைய உண்மையான எளியசுபாவம் அவருடையதிருமொழியிலேயே பலஇடங்களிலும் வெளியாகிறது.

அவர், “வாக்குத்தாய்மையிலாமையினாலேமாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்” (41—1) என்றும், “சமூக்குநாக்கொடு புன்கவி சொன்னேன் சங்குசக்கரமேந்துங்கையானே” என்றும் தம் கவித்திறமையை இகழ்ந்துள்ளார்.

“நன்மைகள் தீமைகள் ஒன்றுமறியேன் நாரணவென்னு மித்தனை யல்லால்” என்றும், “போது இல்கமலவன்னெஞ்சம்” என்றும் தமது ஞானபக்திக்குறைகளை நினைந்தும் கூறியுள்ளார். ஆனதுபற்றி ஆழ்வாருடைய பெரும்புகழ்ச்சி மலிந்துகிடக்கும் இச்சாற்றுப்பாக்களை இவர் செய்தவையென்று கொள்ளுவது சிறிதளவும் தகாததாகும்.

ஆழ்வாரின்தோன்மை.

இதுமட்டுமல்ல; இப்பாக்களே, அவைகள் உண்டானகாலத்தில் ஆழ்வார்பெற்றிருந்த, தோன்மையைக் காட்டா நிற்கின்றன.

“பாரணிந்ததொல்புகழான் விட்டுசித்தன்” (12-11)

“பாரார்தொல்புகழன்புதுவைமன்னன்” (13-13)

“பார்மலிதொல்புதுவைக்கோன்” (14-10)

“பாரார்தொல்புகழன்புதுவைமன்னன்” (21-11)

“வீறணிதொல்புகழ்விட்டுசித்தன்” (36-10)

சிலர், இவைகளினால் ஆழ்வார் தம்முடைய கருடாம்சமான தோன்மையானபுகழைத் தாமே விளக்கினர் என்று கூறுவர். ஆனால் இக்கூற்று எவ்வித ஆதரவுமன்றியிருப்பதுடன், இது ஆழ்வாருடைய இயற்கைக்கும் முழுதும் விரோதமாபுள்ளது.

ஆழ்வாரியற்றிய சாற்றுப்பாசுரம்.

திருப்பல்லாண்டுப் பதிகத்தில் 11-வதுசெய்யுள் ஆழ்வாருளிய சாற்றுப்பாவாகும். அதற்கும் அதையடுத்த 12-வது செய்யுளுக்கு முள்ள பேதம் வெளிப்படாது. முந்தியதில் ஆழ்வாருடைய தன்மையொரு மையும் எளியசபாவமும் விளங்காநிற்கும். பிந்தியது மற்றச் சாற்றுப்பாக்களைப்போலப் படர்க்கையில் ஆழ்வார்புகழ்ச்சி நிரம்பிநிற்கும்.

பதிகச்செய்யுட்கணக்கில் முரண்.

ஆழ்வாருடைய ஆறாவது திருமொழியிற் சாற்றுக்கவியைச் சேர்த்து 11 பாக்களிளுக்கு ஈற்றுப்பாசுரம் அப்பதிகத்தில் 10 செய்யுட்கள் உளதாகவே சொல்லிநிற்கும். ஈற்றுப்பாசுரமாகிய சாற்றுக்கவியைப் பதிகக்கணக்கினின்றும் விடுத்ததற்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. இவ்விடுதலையை 7, 25, 27, 29 ஆவது பதிகங்களின் கணக்கிலும் காணலாம். ஆனால் 10, 11, 24, 36 ஆவது பதிகங்களின்கணக்கில் இச்

சாற்றுப்பாக்களும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவ்விதம் முரண்படக் கணக்கிட் டிருப்பதே இப்பாக்கள் யாவும் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டவையல்ல வென்பதைக் காட்டுவதாகும்.

ஈண்டு எடுத்துக்கூறியவிஷயங்களைக்கொண்டு பெரியாழ்வார்திரு மொழியின் பதிகநூற்றின்கணுள்ள சாற்றுப்பாக்கள் அவரியற்றியவை யல்லவென்று முடிவுபெறுவது மிகையாகாதெனத் தோன்றுகிறது.

(2) ஆண்டாள்.

ஆண்டாளுடைய பிரபந்தங்களின் சாற்றுப்பாக்களிடத்தும் மேற் கூறிய இழக்குகள் மூன்றும் பொருந்திக்கிடக்கின்றன. “பட்டர்பிரான் கோதைசொன்ன சங்கத்தமிழ்மலைமுப்பதும்” “வேயர்புகழ்வில்லிபுத் தூர்க் கோண்கோதைசொல்-தூயதமிழ்மலைநரைந்தும்” “எய்ந்தபுகழ்ப் பட்டர்பிரான்கோதை” “ * * * “குழற்கோதை முன்கூறிய பாடல் பத்துமல்லார்க்கில்லை பாவமே” (4-11) என்பவை புகழ்ச்சியையும் தொன்மைக்குறிப்பையும் காட்டும். பதிகத்தொகைமுரணுக்கு 4, 6, ஆம் திருமொழிகளின்கணக்கை 3, 7, ஆவது திருமொழிகளின்கணக் கொடு ஒத்துப்பார்க்க.

ஒரு விசித்திரப்பாசரம்.

நாச்சியார் திருமொழியின் 11-வது பதிகத்தின்கடைசிப்பாசரம் பின்வருமாறு :—

“செம்மையுடைய திருவாங்கர்தாம்பணிதத
மெய்ம்மைப்பெருவார்த்தைவிட்டுசித்தர்கேட்டிருப்பர்
தம்மையுகப்பாரைத்தாமுகப்பார்என்னும்சொல்
தம்மிடையேபொய்யானால்சாதிப்பாரானியே.”

இது மற்றச்சாற்றுப்பாக்களைப்போலில்லாமல், விட்டுசித்தரைப் புகழ்ந்து நிற்கின்றது. குருபரம்பரைநூல்கள் இது ஆண்டாள் அருளியதாகவே கொள்ளும். ஆனால், பதிகத்தில் இதன்பொருத்தம் சரியாய் விளங்கவில்லை. ஆண்டாள் அரங்கரைபுகழ்ந்துபற்றி, அரங்கரும் ஆண்டாளை புகழ்ந்தவார்த்தையை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர் என்பது இதற்குப்பொருளாயின் ஆண்டாளே இதைக் கூறியதாகக்கொள்ளுவது தகாததாகும்.

(3) நம்மாழ்வார்.

நம்மாழ்வாருடைய பிரபந்தங்களில், திருவாய்மொழியிலும் திருவிருத்தங்களிலுமே சாற்றுப்பாக்கள் காணப்படுகின்றன. எனைய திரு

வாசிரியம் பெரியதிருவந்தாதி ஆகியவைகளில் இவை இல்லாததற்குக் காரணம் காணமுடிபவிலலை.

திருவீருத்தம்.

இந்நூலின் இறுதிப்பாகத்தைப் பெரியதிருவந்தாதி, திருவாசிரியம் ஆகியவைகளின் கடைப்பாக்களுடன் ஒத்துப்பார்க்குமிடத்து, இதிற் காணப்படும்சாற்றுப்பா நூதனமானதென்பதும் ஆழ்வார்பாடின தல்ல வென்பதும் புலப்படும்.

திருவாய்மொழி.

திருவாய்மொழியின்பதிசுக்கள் இப்பொழுது காணும் கடைப்பாக்கள் இல்லாமலே இனிதுமுடிசின்றன. இப்பாக்கள் மற்றவைகளின் கவித்திறமும் வாய்ந்தில. பெரியாழ்வார்திருமொழியின்கண் எடுத்துக் காட்டின மூன்றுவகைக்குற்றங்களும் இங்கும் தோன்றுகின்றன.

“புகழ்நண்ணிக் தென்குருகூர்ச் சடகோபன் மாறன்சொன்ன” “ஏற்கும் பெரும்புகழ் வண்குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்—ஏற்கும் பெரும்புகழ் ஆயிரத்துள்” “பொய்யில்பாடல் ஆயிரத்துள்” “நாட்கமழ் மகிழ்மலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்” “காரிமாறன் சடகோபன் ஒலிபுகழ் ஆயிரம்” “சடகோபன்சொல் பாலொடு அமுதன்ன ஆயிரம்” என்கிற சாற்றுப்பாக்களின்கூற்றோடு, ஆழ்வார் தம்மை 27, 29, 80 முதலிய திருவாய்மொழிகளில் இழிவுபடக் கூறிக்கொள்ளுவதை ஒத்துப்பார்க்கவும்.

அழைக்கின்றவடிநாயேன் நாய்கூழைவாலால் குழைக்கின்றது போல வென்னுள்ளங்குழையும்” (84—3). “எந்தைபிரான்றனக்கு— அடியாரடியார்தம்மடியாரடியார்தமக்—கடியாரடியார்தம்அடியாரடியோங்களே.”

முந்தைஆயிரம்.

“வழுவாததொல்புகழ் வண்குருகூர்ச்சடகோபன்” (36—11) “வண்குருகூர்ச்சீடகோபன்முந்தைஆயிரத்துள்” (55—11) என்பவையும் இப்பாக்களின் கூற்றாகும். இங்கு ஆழ்வார் தம்மைத்தாமே “முந்தை” என்று அழைத்துக்கொண்டாரென்று சொல்லுவது முற்றும் அசம்பாவிதமாகும்.

துவாதசநாமப்பதிகம்.

ஆழ்வாருடைய 17வது திருவாய்மொழி சித்திரக்கவிதை வாய்ந்தது. அதனுடைய முதற் பன்னிரண்டுபாக்களிலும் பகவானுடைய

துவாசதநாமங்கள் பதிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. ஒவ்வொருபாசரமும் ஒரு நாமத்துடன் தொடங்கி அடுத்தநாமத்துடன் முடிசிறது, ஆனால் இச்சிறப்புக் கடைசிப்பாசரமாகிய 13வது பாவுக்குக் கிடையாது.

திருவாய்மொழி ஆயிரம்.

திருவாய்மொழியின்செய்யுட்டொகை 1000 என்பது பிரசித்தம். “அருள்கொண்டு ஆயிரம் இன்தமிழ் பாடினான்” என்ற மதுரைகவிபாரின் கூற்றும், ஆன்றதமிழ்மறைகள் ஆயிரமும்-ஈன்றமுதல்தாய்சடகோபன்” என்னும் தனியனும் இதை வலியுறுத்தும். ஒவ்வொருபதிகக் கடைப்பாசரமும் இத்தொகைக்குறிப்பை முறையிட்டேநிற்கின்றது. ஆனால், சாற்றுப்பாக்களைச்சேர்க்குமிடத்து, திருவாய்மொழியின் பாத்தொகை 1102 ஆகவும், அவைகளை விடுத்தவிடத்து 1002 ஆகவு மிருக்கிறது. திருவாய்மொழியில் 100 பதிகங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் 11 செய்யுட்கள் காணப்படினும், பத்தைமட்டுமே அப்பதிகச் செய்யுட்கள் கணக்கடுகின்றன. ஆகையால் இவைகளின்கணக்கை ஏற்றுக்கொண்டு திருவாய்மொழி 1000 பாக்களையுடையதென்று கொள்ளுமிடத்து அதன்கணுள்ள சாற்றுப்பாக்களைத் தவிர்த்து எண்ணவேண்டியது அவசியமாய்முடிசிறது.

ஒரேஅந்தாதி.

திருவாய்மொழி இப்பொழுதிருக்கும்நிலையில் சாற்றுப்பாக்களுடன் கூடி ஒரேயந்தாதியாக விளங்குகிறது. சடகோபர் அதன் 100 பதிகங்களையும் 100 அந்தாதிகளாயமைத்ததை, * * “குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன—அவாவில் அந்தாதிகள் இவையாயிரமும் முடிந்த-அவாவில் அந்தாதிப்பத்தறிந்தார்பிறந்தாருயர்ந்தே” (100-11) என்பதே காட்டுவதாகும்.

(4) மதுரைகவிகள்.

“கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பு” என்னும் பதிகத்தில், மதுரைகவிபாழ்வார் தாம் பெண்பெய்நகளுடன் உழன்றதையும், பின்பு சடகோபனையடைந்து உய்வுபெற்றதையும், மெலிந்தமனதுடன் தன்மையொருமையில் வெளியிடுகிறார். ஆனால் அதனுடையகடைப்பாசரம் ஆழ்வாரின் இச்சுபாவவிசேஷத்துக்கு விரோதமா யமைந்துள்ளது.

(5) திருமங்கையாழ்வார்.

முற்கூறிய மூவகைஇழுக்குகளில் முதலாண்டும், இவ்வாழ்வாரின் சாற்றுப்பாக்களிலும் காணப்படுகின்றன. (அ) “பொய்ம்மொழியொன்

நில்லாத மெய்ம்மையாளன்புலமங்கைக்குலவேந்தன்” (56-10) “கலங்கல்லில்லாப்புக்கழான் கலியன்” (83-10) “மன்றிலார்புகழ் மங்கைவாள் கலிகன்றி” (101-10) “ * * கலிகன்றி செஞ்சொலாலெடுத்ததெய்வ நன் மலை * * ” (1-10) என்றுள்ள சாற்றுக்கவிக்கூற்றுகள் ஆழ்வாருடையசபாவத்துக்கு முற்றும் விரோதமானவை.

“கூடினேன்கூடி இனையவர்தம்மோடு அவர்தரும் கலவியே கருதி” (1-1) “மானைய்கண்மடவார்மயக்கத்திற்பட்டுமாரிலக்ஷ-நானேநானு வித நரகம்புகும் பாவஞ்செய்தேன்” (9-2) “நலந்தானென்றுமிலேன் நல்லதோறஞ்செய்துமிலேன்” என்பவை ஆழ்வார் மனவமைப்பைக் காட்டும் (9-4).

“தொண்டாயதொல்சீர்வயல்மங்கையர்கோன்கலியன்” (28-10) “பாரணிந்ததொல்புகழான்கலியன்” (34-10) “நன்றாய தொல்சீர்வயல்மங்கையர்கோன்கலியன் (96-10) என்பவை இவருக்குத் தொன்மைபிறந்தகாலத்தில் இச்சாற்றுக்கவிகள் உண்டானதைக் காட்டும்.

(6) குலசேகரர்.

பெருமாள் திருமொழியின் சாற்றுப்பாக்களில், குலசேகராழ்வாருடையபிருதுகள் முழுதும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன—உதாரணமாக, “கொல்லிநகர்க்கிறைகூடற்கோமான் குலசேகரன் இன்னிசையில்மேவி, சொல்லிய இன்தமிழ்மலைபத்தும்—சொல்லவல்லார்க்கில்லை துன்பந்தானே” “கோழியர்கோன் குடைக்குலசேகரன்” என்பவைகளை நோக்குக. எவரும்தம் பிருதைத் தாடேகூறிக்கொள்ளுதல் சாதாரணமானதல்ல.

பாசரத்தொகைசம்பந்தமாகத் தோன்றும் குற்றத்துக்கு 1, 8, 10 ஆவது பதிகங்களின்கணக்கை 5, 6 ஆவது பதிகங்களின்கணக்குடன் ஒத்துப்பாக்க.

(7) தோண்டரடிப்பொடியாழ்வார்.

திருமாலையைப் பாடியவரும் திருப்பள்ளியெழுச்சியை ஆக்கியவரும் ஒரே தோண்டரடிப்பொடியார் என்று கருதப்பட்டுவருகிறது. ஆனால் இவ்விரண்டு நூல்களையும் ஆராய்ந்த பாரக்குமிடத்து அவைகளைச் செய்தவர் ஒரேயடியாரல்லவென்பது எளிதிற்புலப்படும். இதை இங்கு விரிக்கிற்பெருகும். ஆனால், திருப்பள்ளியெழுச்சியை இயற்றியவர்

தொண்டாடிப்பொடியாரென்பதைக் குறித்தும் அப்பதிகத்தின் இறுதியிலுள்ள சாற்றுப்பாசரம் அவராலேயே இயற்றுப்பெற்றதென்பதைக் குறித்தும் சந்தேகமிருக்க இடமில்லை. அப்பாசரமே இவைகளுக்கு முக்கியசான்றாகும். நாலாயிரப்பிரபந்தங்களிற் காணப்படும் சாற்றுப்பாக்களில் திருப்பள்ளிஎழுச்சியின்கணுள்ளதும் திருப்பல்லாண்டின் 11வது பாசரமுமே அவ்வாழ்வார்களால் இயற்றப்பட்டவை என்று தணிய முடியும். இவ்விரண்டு உண்மைச்சாற்றுக்கவிகளுக்கு முள்ள ஒற்றுமையும் கவனிக்கத்தக்கது.

“செல்வனைப்போலத்திருமாலே! நானுமுனக்குப்பழவடியேன்
பல்வகையாலும் வித்திரனே! உனைப் பல்லாண்டுகூறுவனே”

“ * * * தொண்டாடிப்பொடியென்னும்
அடியனை அளியனென்றருளி யுன்னடியார்க்
காட்படுத்தாய் பள்ளியெழுந்தருளாயே”
மற்றவைதமக்குள்ளிருக்கும் ஒற்றுமையும் வியக்கத்தக்கது.

ஆராவமுதே யென்னும் திருவாய்மொழி.

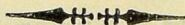
மேற்கூறிய இரண்டொழிந்த மற்றச்சாற்றுப்பாக்கள் எப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்குமென்று ஆராய்வது சலபமானதல்ல. திருவாய்மொழிக்கு 6000 படி வியாக்கியானம் ஏற்பட்டபொழுது அது இப்பொழுது காணப்படும் சாற்றுப்பாக்களுடன் அமைந்திருந்தமையால் பிரபந்தங்களில் நாம் காணும் சாற்றுப்பாசரங்கள் பாவுமே அக்காலத்துக்குமுன்பு அதாவது (கி. பி. பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டிலிருந்த இராமானுஜர் காலத்துக்குமுன்பு) ஏற்பட்டிருந்தனவென்று கொள்ளுதல் தகும். கி. பி. ஒன்பதாவது நூற்றாண்டிலிருந்த நாதமுனிகள் காலத்தில் திவ்வியப்பிரபந்தங்கள் லுப்தமாயிருந்தன வென்றும் அப்பொழுது அவைகளில் பிரகாசித்துவந்தது “ஆராவமுதே” யென்னும் திருவாய்மொழி மட்டுமேயென்றும் குறபரம்பரை நூல்கள் கூறுகின்றன. அப்பொழுது இத்திருவாய்மொழியில் 10 பாட்டுக்கள் இருந்ததாகவும் இவைகள் கூற நிற்கின்றன. இது சரியாயின் சாற்றுப்பாக்களிற் பெரும்பான்மையும் நாத முனிகள் காலத்திலும் அவர்காலத்துக்குப்பின் இராமானுஜர்காலத்துக்குமுன்பும் ஏற்பட்டவை யென்று கொள்ளுதல் தகும்.

கிடாம்பி அனந்தன்.

சேலம்.

குறுந்தொகை.

இந்நூற் குரையெழுதியச்சிட்டவர் பிரம்மபூர் செளரிப்பெருமாள் அங்ககவாயி ஐயங்கார். அதை யென் நண்பொருவ ரென்னிடம் கொடுக்கப் பார்த்து மிகவு மகிழ்ந்தேன். அதில் முன்றும்பாட்டினுரை ஆசிரியர்கருத்தைச் சரிவாக் காட்டவில்லையென்று, ஏன் சிறற்றிவிற கேட்டியவண்ணம் ஒருரையெழுதி ஐயங்காரவர்களுக் கனுப்பினேன். அதையே “செந்தமிழ்” வாயிலாத் தமிழுவகறியுமாறு பிரசரிப்பான் வேண்டுகின்றனன்.

பாட்டு:-

“நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று
நீரினு மாரள வின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தே னிழைக்கு நாடனெடு நட்பே”

இப்பாட்டில் 3, 4 ஆம் அடிகளுக்குப் பொருள் யாதாமெனின், குறிஞ்சியென்னும் சிறுசெடி பன்னீராட்டைக்கொருகாலே பூத்து ஆங்கே யுலர்ந்துபட்டழியுந் தகைத்து:— அத்தருணத்திற்றானே அச்செடி பருத்துக் கருவ் (திண்ணிய) கோலையுடைத்தாதும். அக்காலத்திற் றானே பேரிலையானென்னும் வகுப்பினவாகிய தேனீக்கள் அப்பூக்களி னின்று மெடுத்துப் பெருந்தேனென்னு மொருவகைத் தேனை யிழைக் கும். அவ்வீக்கள் மரக்கொம்பு, பொந்து முதலிய சிறிய இடங்களில் இறல்கட்டாது பெரியபாறைகளிலும் முழைகளினுமே கட்டும்.

குறிஞ்சி பூக்குங்கா லவணித்துள்ள வெத்சிக்கிலு மிருல்கள் செறிவுற்ற விளங்குவ. அக்குறிஞ்சித்தேன் செனிமமைந்து தடித்து மற்றெத்தேனினும் சிறந்ததீஞ்சுவையுந் நறமண முமுடைத்து.

இக்குறிஞ்சிக் கிருக்கை பெரும்பான்மையும் மலைச்சாரலே. அத னானே மலையும் தீணையு மதன்பெயரையே கொண்டது தேற்றம். குறிஞ்சி செடியாதவி னதற்குக் கிளைகள் கிடையா. அது பண்ணீரட டைப் பிராயமெய்துங்கால் முன் பசுத்தும் வெளுத்து மிருந்த வதன் தண்டு (கோல்) நீலநிறமெய்தும். இவையனைத்துமோர்ந்தே தேவகுலத் தார் “கருங்கோல்” எனச் சொல்லியுள்ளார்.

இப்பாவில் தலைமகன்றன் நட்பின்பெருமையையும் உயர்ச்சியை யும் ஆழத்தையும் புலப்படக்கூறிய தலைமகள் அதன்சுவையையும் கூறாம லிராள். ஆயினு மதை பெங்ஙனம் வெளிப்படையாக் கூறுவள். நாண் வருத்தம ன்றே. ஆகையின், குறிஞ்சித்தேனாகிய வறிய தேனினைப் பண் பயிலு மாண்டகை யென்று குறிப்பினும் கூறியுள்ளது மிகச் சிறப் புடைத் தன்றே. தலைமகன்றன் நட்பின்சுவை குறிஞ்சிப்பூக்களினின் றும் பேரிடையானென்னு மீக்கள் இழைக்கும் பெருந்தேனின் சுவை போலுமென்று கூறியுள்ளார்.

குறிஞ்சிராட்டில் வதியும் யான் குறிஞ்சிச்செடியி னியல்பையுந் தேனீக்களின் பாகுபாட்டையும் வடிக்கங்களையும் நேரிற் கண்டிருக்கின் றனன். அவைகளை யெத்தனையா நூற்றாண்டுகளுக்குமுன்னர் எழுதியுள்ள இவ்விவக்கியத்திற் கண்டு பேருவகை கொண்டேன். குறிஞ்சி ராட்டிற் பழகாது எத்துணைக் கல்விசுற்றவருக்கும் தேவகுலத்தாரெழு திய பாவின் பொருள் நன்கு புலப்படாதெனக்கருதி இதையு மப்பாட்டின் குறிப்புரையிற் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

ஸம்ஸ்கிருத வ்ருத்த மஞ்சரீ.

(ககஉ-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

14. சக்கரீ.

9. இந்துவதனா. (19) = பஐ ஸந கக.

= { ஶநநந ஶநநந
          ஶநநந ஶநந

{ ஏறு மயி லேறி விளை

{ யாடு முக மொன்றே

{ ஈச னுடன் ஞான மொழி

{ பேசு முக மொன்றே.

{ ஸாகச ஐ டாஸயித

{ யாத்வமவீ ஹீந:

{ கேவலமி தோலிவபு

{ ஶைவமயி மாந:

10. அலேலா. (24) = மஸமபகக

= { ஶஶ ஶநந ஶஶ
          ஶஶ ஶநந ஶஶ

= 2 ம த லே க ா .

[சூதில் ஐயித்தவன்]—

வென்றால் நீவிடுவாயோ

(ஶீ!) தோற்றால் நாம்விடுவேமோ!

5. அதிசக்கரீ.

5. அதிலேகா. = ஶலா = 19 = ஶஐநாய

= ஶநநந ஶநந நநநந ஶஶ.

6. ப்ரப்தீசகா = ஸுகேசரம் = 20
 = நஜபஜர
 = நநந, நநந, நநந, நநந, நநந,

7. சுந்தீரலோகா = (27) = மரமயய
 = { நநந நநந
 = { நநந நநந நநந

16. அஷ்டி.

4. ிஷ்டிப கஜவிலிநிதம் (20)
 = பரநநநக
 = நநந, நநந, நநந, நநந, நநந, நநந,

18. த்ருதி.

6. ஹநிந்தகம். (26) = ரஸஜஜபா

நந—நநந	ராகவம் கரு
நந—நநந	நாகரம் முனி
நந—நநந	ஸேவிதம் ஸுர
—நநந	வந்திதம்

(Compare).

பாதிமதிநதி
 போதுமணிசடை
 நாதனருளிய
 குமரேசா.

20. க்ருதி.

3. ப்ரமதானம். (28)
 = ஸ ஜ ஜ ப ர ஸ வ க
 = { நந நநந
 = { நந நநந
 = { நந நநந
 = { நந நநந

4. வ்ருத்தம் (30) ரஜ ரஜ ரஜ கல
 = { நந, நந, நந, நந, நந,
 = { நந, நந, நந, நந, நந.

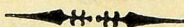
5. மந்தேபவிகீரிதம் (30)
 = ஸ ப ர ந ம ய வ க
 = { நநந நநந
 = { நந நநந
 = { நநந நநந நநந

(தொடரும்.)

ஆர். எஸ். நாராயணஸ்வாமி ஐயர், B.A., B.L.,

பாடாந்தரமும் பொருள்கோடலும்.

இராமாவதாரம்.

நாட்டுப்படலம்.

வண்டளக் கலவைச் சேறுங் குஞ்சம விராமென் சாந்துங்
குண்டலக் கோல மைந்தர் குடைந்த நீர்க்கொள்ளை சாற்றின்
தண்டலைப் பரப்புஞ் சாவி வேலியுந் தழீஇய வைப்பும்
வண்டலிட் டோடு மண்ணு மதுகா மொய்க்கு மாதோ. (கஉ)

இச்செய்யுளுக்கு, உரைகூறியமுன்னுரைகாரர், “நீர்க்கொள்ளைசாற்
றின்” என்பதற்கு நீரின்கிசுதியைச்சொல்லுமிடத்து எனவும், நீரின்
கிசுதியானது சொல்லுமிடத்து எனவும் பொருள்கூறினர். அங்ஙனம்
பொருள் கொள்ளிற் சாற்றின் என்பது நின்றுபயனின்மை என்னுங்
குற்றத்துட்படும். ஆதலால் “நீர்க்கொள்ளை சாற்றின்” என்பதை “நீர்
கொள்ளைசாற்றி” எனப் பாடங்கொண்டு கலவைச்சேற்றையும் குங்குமச்
சாந்தையும் நீரானது கொள்ளைகொண்டு வண்டலிட் டோடு மெனமுடித்
தல் சிறப்பாகும். சாற்றி என்பது சிந்தாமணியிலும்,

“வேனெடுங்கண்களம்பாவிற்படைசாற்றியெங்குந்
தேநெடுங்கோதைநல்லார்மைந்தனைத்தெருவினெய்ய
மானெடுமழைக்கணைக்கிவானவர்மகளுமொப்பாள்
பானெடுந்திஞ்சொலாளார்பாவைபந்தாடுகின்றாள்”

என்னும் (விமலை=ககஉ) செய்யுளிலும்,

“எரிமணிக்குப்பைபோலவிருளறவிளங்குமேனித்
திருமணிச்செம்பொன்மார்பிற்சிவகன்சிலைகையேந்தி
ய்ருமணியரசாவிடரசம்பிற்கொள்ளைசாற்றி
நிரிமண்விளங்குமான்றேர்விண்டொழுவேறினானே”

(மண்மக=ககச) செய்யுளிலும்வருகின்றது: சாற்றி என்ப
ஊர்க்கிளிபர் அமைத்து எனப் பொருள்கொள்வர். “கொள்ளை
பதை ஒருசொன்னீர்மையாக்கிக் கொள்ளைகொண்டு எனப்
பு சிறப்புப்போலும்.

நகர்ப்படலம்.

“அன்னரீரகன்கிடங்கு சூழ்கிடந்தவாழியைத்
 தன்னிவேறுசூழ்கிடந்த தூங்குவீங்கிருப்பிழம்
 பென்னலாமிறம்புசூழ் கிடந்தசோலையெண்ணிலப்
 பொன்னின்மாமதிட்குடுத்த நீலவாடைபோலுமே” (௨௧)

என்னும் செய்யுளில் “அன்னரீரகன்கிடங்கு சூழ்கிடந்த” என்பதில்
 கிடந்த என்பதை வினைப்பெயராக்கி இறம்பு என்பதனோடுமுடித்து,
 அந்த அகழியைச்சூழ்ந்துகிடந்தமலையரண்புறவாழியைச்சூழ்ந்துகிடந்த
 இருப்பிழம்புபோலும் என்று சொல்லலாம் எனவும், அம்மலையானைச்
 சூழ்ந்துகிடந்தசோலை மதிட்குடுத்த நீலவாடைபோலும் எனவும்,
 பொருள்கோடலே சிறப்பாம். மதிலானை அகழியும் அகழியை வெளி
 நிலமும் அதனை மலையரணும் அதனைக் காட்டரணும் சூழ்ந்துகிடத்தலே
 முறை. திருவள்ளுவரும்,

“மணிரீருமண்ணுமலையுமணிரிழற்
 காடுமுடையதரண்”

எனக் கூறுதலானுமுணர்க.

“கோவையிந்நகரோடெண் குறிக்கலாதவத்
 தேவர்தந்நகரியைச்செப்புசின்றதென்
 யாவையும்வழங்கிடத்திகலியிந்நகர்
 ஆவணங்கண்டபினளகைதோற்றதே. (௩௬)

இச்செய்யுளில் “யாவையும்வழங்கிடத்திகலி” என்பதற்கு எப்
 பொருள்களையுங்கொடுக்குமிடத்து இந்நகரோடுமாறுபட்டு எனப்பொருள்
 கூறுவர். அங்ஙனம் பொருள்கொள்ளுமிடத்து ஆவணத்துள்ளா
 யாவற்றையுமே வழங்கியதாகலின் பின் ஆவணங்கண்டுதோற்றதென்றல்
 சிறப்பின்றாதலின் “யாவையும் வழங்கிடத்து” என்பதற்கு அந்நகர
 யாவையும் அயோத்திமுதலாகவழங்குமிடத்து முதலில் வழங்
 இவ்வயோத்தியோடுபகைத்து இந்நகராவணங்கண்டபின்
 தோற்றது என்று பொருள்கோடலே சிறப்பாகும் வழங்
 சொல்லுதல். அது,

“இச்சொலினிதீன்றல்காண்பானேவன்கொலோ
 வன்சொல்வழங்குவது”

என்னுங்குறளில்வரும் வழங்குவதென்பதனானு மறியப்படும். அளகை உலகி லெழுநகரமே சிறந்தன ; அவை அயோத்திமுதலியவெனச் சிலர் சொல்லக்கேட்டபோதே என்னினும் சிறந்ததோவென முதலிலுள்ள அயோத்தியோடு முன்பகைத்து அதனைப்பார்க்கவந்து அதன் ஆவணம் கண்டபின் தோற்றது என்பதே இதன்பொழிப்பு. இது எதுபோலுமெனின் அறிவுடையானொருவன் தன்னினுஞ்சிறந்தானொருவன்பெயர் சொல்லக்கேட்டுப் பகைத்து அவனைநேரேகண்டபின் அவன் சிறப்பு நோக்கித் தோற்றதுபோலுமென்க.

சி. கணேசையர்,
புன்னுலைக்கட்டுவன்.

புத்தகமதிப்புரை.

—:(0):—

I. கலிங்கத்துப்பரணி :—இது, வீரச்சுவையைமுதன்மையாகக் கொண்டு, அதற்கக்கமாகப் பிறசுவைகளும் விரிவரச் சொன்னயம் பொருணயங்கள் பொருந்தப் பாடப்பட்டதொருசிறந்தபிரபந்தமாயிருந்த மையால் இதற்கு முன்னும் இரண்டு மூன்றுமுறை தக்கபண்டிதர் களாற் பதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதை இப்போது ஸ்ரீமத் பண்டித அ. கோபாலையரவர்கள் பின்னும் பல ஏட்டுப்பிரதிகளோடு ஒப்புநோக்கி வேண்டியதிருத்தங்கள் செய்து நன்கு பதிப்பித்திருக்கிறார்கள். இதற்குச் சிலாசாசனவிதிகங்களிலிருந்தும் பலநூல்களிலிருந்தும் கிடைத்த விஷயங்களைக்கொண்டு, காலம், சரித்திரம் முதலியவற்றோடு பொருள்விளக்கும்படி அரும்பொருள்விளக்கம் என்னும் ஒருரையும், சநம்பதஅகராதி முதலியனவும், முகவுரையும் நன்றாய் எழுதிச்சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பதிப்புக்குப் பொருளுதவிபுரிந்த திருப்பனம் ஆணைகர்த்தர் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ காசிவாசி சோக்கலிங்கத்தமயிரான பவர்களாது தமிழ்பிமானம் பாராட்டத்தக்கது. இதன்விலை 12—0. வேண்டுவோர் ஸ்ரீமத் பண்டித அ. கோபாலையரவர் திழ்மந்திரம், ராபர்ட்ஸன்பேட், மைலாப்பூர், சென்னை என்ற இடங்களில் எழுதிப் பெறலாம்.

வஞானோத்தர ஆகமம் ஞானபாதம் தமிழ்மூலமும் முதல் பதிப்பு :—இது, சருவஞானோத்தரமெனப்பெயரிய வடமேற்குத் தமிழிற் செய்யுள்வடிவாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டுச்

சைவசமயிகளால் நன்குமதிக்கப்பட்டிருந்ததொரு தமிழ்தூல் இது
 காறும் உரையில்லாதி நந்தகுறைதீரத் திருவாவடுதுறையாதீனசைவப்
 பிரசாரகரும், தேவகோட்டையிலுள்ள சிவாகமசித்தாந்தபரிபாலன சங்
 கத்தின் சித்தாந்தசாத்திரபோதகருமாகிய தூத் தூக்குடி, ஸ்ரீமத், பொ.
 முத்தையிள்ளையவர்களால் ஒவ்வொருசெய்யுளுக்கும் அவதாரிகை,
 பதவுரை பொழிப்புரை கருத்துரை, விசேடவுரைக ளடங்கிய விருத்தி
 யுரையொன் றெழுதிப் பதிக்கப்பட்டன. இதன் உரைநடை, மிகவும்
 தெளிவா பெழுதப்பட்டமையாலும், அரிதற்கரிப்பொருள்களைப்பெல்லாம்
 விசேடவுரையில் தடைவிடைகளாலும் உதாரணங்களாலும், விவரணங்
 களாலும் விளங்கக்காட்டியிருந்தலாலும் படிப்பவர்களுக்கு விருப்பளி
 க்கத்தக்கது. முகவுரையும் நன்றாயெழுதப்பட்டிருக்கிறது. வடமொழி
 மூலமும் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனை அச்சிடுதற்குத் தேவ
 கோட்டை ஸ்ரீமான்களான அரு. அரு. சோம. சோம. சோமசந்தரன்
 செட்டியாரவர்களும், மெ. அரு. நா. இராமநாதன்செட்டியாரவர்களும்,
 மெ. சித. வைரவன்செட்டியாரவர்களும் போதுமான பொருளுதவிபுரிந்
 திருப்பது பாராட்டத்தக்கது. இதன் விலை ரூபா 1-3-0. வேண்டி
 வேர் உரியோர்க்கெழுதிப் பெறலாம்.

III. கோங்குமண்டலசதகம் மூலமும் உரையும் :—இ தூ,

தொண்டைமண்டலசதக முதலியனபோலக் கோங்குமண்டலச்சிறப்புத்
 தோன்ற விஜயமங்கலம் கார்மேகக்கவிஞர் என்பவரால் இயற்றப்பட்ட
 தொரு பிரபந்தம். இதனைத் திருச்செங்கோட்டிலிருக்கும் விவேகதிவா
 கான்பத்திராதிபா ஸ்ரீமத் தி. அ. முத்துசாமிகோரூரவர்கள் நன்கு பரி
 சோதித்து தூதனமாக வுரையு மெழுதி அச்சிட்டிருக்கிறார்கள். உரை
 யிற் பிற பலதூல்களினின்றும் மேற்கோள்காட்டியும், சரித்திரங்
 வரைந்துமிருப்பது தேசகாலசரித்திர ஆராய்ச்சிசெய்வோர்களுக்கெ
 மிகப் பயன்படத்தக்கது; இப்புத்தகத்தால், பதிப்பித்தவ
 கல்லியறிவு ஆராய்ச்சி தேசபாஷாபிமானங்கள் நன்குபுலப்பட
 இதற்குப் பொருளுதவிபுரிந்த பழையகோட்டைப்பட்டக்கா
 தூர் ஸ்ரீமான் நல்லதமிழ்ச்சர்க்கரைஉத்தமக்காமீன்ம
 களது தேசபாஷாபிமானம் பாராட்டற்பாலது. இதன் விலை
 வேண்டிவேர் கோரூரவர்களுக் கெழுதிப் பெறலாம்.